

LEKMAN i KYRKAN

Svenska Kyrkans Lekmannaförbund

2
2008

Jubileumskonvent - 90 år

STOCKHOLM

1 - 3 augusti

Ansvarig utgivare
Anders Nordberg

Redaktör

Britt-Louise Madsen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
madsensis@gmail.com

Kommitté

Margareta Jansson
Skaraborgsgatan 29 B
532 30 Skara
0511-13746
margareta_jansson@bredband.net

Evert Josefsson
Skansenv. 30,
515 34 Viskafors
033-291156
evert.033291156@telia.com

När det gäller medlemskap

Juhani Ahonen
Rådhusgatan 81
831 45 Östersund
063-12 30 30
070-557 82 41
juhani.ahonen@gmail.com

Förbundets plusgiro

Medlemsavgifter o gåvor
Pg 50 27 87 - 5

Medlemsregister och
prenumeration
Allan Forsberg
Kimröksgatan 5
296 35 Åhus
044-240527
foallgun@glocalnet.net

UPPHOVS RÄTTSSKYDD

Allt material, texter och bilder, som publiceras i "Lekman i Kyrkan" och på hemsidan www.lekmanikyrkan.se är upphovsrättsskyddat.

Användning får ske endast med Svenska Kyrkans Lekmannaförbunds tillåtelse

Redaktionen

Jubileumskonvent - 90 år

Rikskonvent 2008

STOCKHOLM

Viktigt inför Rikskonventet 1 - 3 augusti 2008

●
Alla som skall delta i rikskonventet **måste** göra en anmälan.
Även om du bara deltar vissa tider eller om du ordnar egen inkvartering

●
Vid avbokningar p.g.a. sjukdom eller annan anledning, var god kontakta omgående kansliet för att undvika bokningskostnader

SVENSKA KYRKANS
LEKMANNAFÖRBUND

www.lekmanikyrkan.se

Käraste läsare

Sedan mitten av april ligger vår hemsida ute. Den är under uppbyggnad men redan nu finns där mycket intressant att titta på. Eftersom veckorna går kommer ni hela tiden att finna ny information. Vi uppdaterar med jämna mellanrum allt eftersom vi hinner och när vi får in nytt material.

När det gäller fakta om alla landets kårer så kommer det att dröja. Det är ett stort material och kräver en hel del bearbetning men det kommer så småningom.

Hjälptill att sprida nyheten om vår hemsida. Har du ingen egen dator kan du be någon anhörig eller god vän att hjälpa till. Kanske finns du med i något av bildreportagen.

Har du frågor när det gäller hemsidan ta gärna kontakt med mig. Ring mig på 063-12 30 30 eller 070-592 44 39

Bästa hälsningar
Britt-Louise Madsen

Bakgrund

Svenska kyrkans lekmannaförbund samlas nu i augusti till rikskonvent i Stockholm under temat ”Strömmar av levande vatten”. Rikskonventet är ett jubileumskonvent eftersom förbundet bildades 1918 för 90 år sedan. Temat ”Strömmar av levande vatten” är inte nytt. För 20 år sedan hade förbundet samma tema under sitt rikskonvent i Skara 1988.

En höjdpunkt i konventsprogrammet 1988 var enligt vår hedersordförande Carl-Axel Axelsson den bibelmeditation som dåvarande biskopen em Helge Brattgård ledde. Brattgård möjliggjorde en publicering av bibelmeditationen vilket resulterade i ett tryckt häfte som kom att ingå i lekmannaförbundets studieserie. Häftet som i begränsad upplaga finns kvar bl.a. i förbundets butik hos Carl-Eric och Ulla Abrahamson är rubricerat – ”LEVANDE VATTEN - bibelmeditation vid Svenska Kyrkans Lekmannaförbunds rikskonvent i Skara 29-31 juli 1988 – Helge Brattgård”.

Brattgård utgick från att levande vatten är en förutsättning för levande människor. Levande vatten står i motsats till stillastående. Vatten som inte har förbindelse med strömmande källflöden stagnerar och bildar stillastående vattensamlingar, kanske pölar som så småningom blir illaluktande. I ett samhälle eller i en kyrka där detta händer räcker det inte med att röra om. För att skapa en ”rörelse med liv” krävs mycket mera.

Levande vatten

Vi frågade oss i Skara och frågar oss nu om vi som Svenska kyrkans lekmannaförbund är en rörelse med liv, ett levande friskt vatten eller behöver vi bli friskare, mer levande, bli bättre på att ta emot och fördela det levande vatten som finns, bättre på att lära oss andra arbetsätt och metoder som inte bara rör om utan som ger resultat?

Brattgård konstaterade att ett levande vatten, en levande rörelse, är den Helige Andes verk. Levande vatten kommer inte till genom en viss organisation utan har att göra med rörelsen som organism. Om kyrkans lekfolk är en ”rörelse med liv”, en rörelse som förmedlar levande friskt vatten, kommer också samhället att få nya källflöden. En sådan frisk rörelse står i frontlinjen såväl inom som utanför kyrkan. Våra präster har till uppgift att förse oss med friskt källvatten.

Tillvaron kan inte existera utan vatten. Ibland talar vi om skapelsens blod. I moderlivet vilar varje skapad varelse i vatten, fostervattnet. I fostrets första fosterland finns levande vatten. Också detta vatten har Gud helgat så som han helgat tiden i moderlivet, de nio månaderna, och rummet, moderlivet.

På många ställen i bibeln talas det om det nödvändiga livgivande vattnet.

Gamla Testamentet

I Gamla Testamentet finner vi flera strömmar av levande vatten. ”I begynnelsen skapade Gud himmel och jord. Och jorden var öde och tom, och mörker var över djupet, och Guds Ande svävade över vattnet” (1 Mos 1:1-2) ”Må vattnet frambringa ett vimmel av levande varelser” säger den Gud (1 Mos 1:20) om vilken det heter i Psaltaren 104:3 ”Du timrar på vattnen dina salar”. Gud använder molnen som sina vagnar. Han finns i dimman, i regnet, i snön och i dagen. Levande vatten finns i geografien, i källorna, i bäckarna, i floderna, i strömmarna, i kanalerna och i diken. Klippan som brast under ökenvandringen så att levande vatten strömmade fram blev i den första kristna församlingen en symbol för Kristus (1 Kor.10:4 med not). I

flera av våra psalmer tas detta motiv upp. Mest känd är psalmen 230 men också andra versen i psalm 278.

Det är Gud som är Herre över vattnet. Han kan styra vattenströmmarna som Han vill. Han räddar genom vatten men Han straffar också (1 Mos 7). Det levande vattnet är också reningsmedel i Gamla Testamentet. Vattnet var reningsmedel för kroppen t.ex. då fötterna skulle tvättas som en betydelsefull artighet mot alla gäster (1 Mos 18:4) Framför allt betydde vattnet mycket vid de rituella reningarna som israeliterna hade gemensamt med andra religioner. Det är sådant vatten som Jesus förvandlade till vin (Joh 2:6). Tankarna på vattnets renande hade också en symbolisk mening där det ofta i bibeln talas om Gud som en källa med friskt vatten. Psalmisten ber, ”Gud hos dig är livets källa” (Sv Ps 378:1). ”Guds källa har vatten till fyllest” (Sv Ps 236:1). ”Den gode Herden för mig till vatten där jag finner ro (Ps 23:2).

Inte bara Gud är en källa med flödande vatten. Den gudfruktige beskrivs i Gamla Testamentet på samma sätt som en källa, ”Du ska vara lik en vattenrik trädgård och lik ett källsprång som aldrig troyter” (Jes 58:11).

Nya Testamentet

I Nya Testamentet finner vi två grundläggande ställen som har direkt samband med vårt tema.

Ett bibelställe som har direkt samband finner vi i Joh 4 kap där Jesus möter en samarisk kvinna vid Jakobs brunn i staden Sykar. Hon kom för att hämta vanligt vatten på kvinnors vis. Jakobs källa låg på den mark som patriarken Jakob hade köpt åt sin son Josef. Marken har sin särskilda historia. Den hörde till de tre jordstycken, om vilka inte någon kunde säga att de rövats eller tagits i krig. Jordstyckena hade köpts och skänkts. Mötet vid brunnen skedde mitt på dagen, vid den tidpunkt på dygnet då det var ovanligt att någon kvinna hämtade vatten vid brunnen.

Forts. sid 15

En katekes för vår tid?

I Göteborgs stift har vi gjort en katekes. Den heter *Steg på vägen – en katekes för vår tid* och är disponerad efter Emmausberättelsen i Lukas 24. En katekes för vår tid låter som en motsägelse. Katekeser och katekesutvecklingar förknippar vi kanske mest med gångna tider. Det är sant, att katekes är något mycket gammalt. Det är ett grekiskt ord, som syftar på kyrkans dopundervisning. En sådan undervisning har vi hållit på med i varje generation från allra första början med syfte att skapa medvetna kristna och myndiga församlingar. En sådan undervisning behöver vi också idag. Kanske kan man säga att den är mer angelägen än någonsin tidigare. Men inte hur som helst. Låt mig förklara.

Församlingslivet är inte opåverkat av utvecklingen i samhället. Ett av de mer utmärkande dragen idag är den enorma kunskapstillväxten. Samtidigt finns det forskare som säger att kunskapen är mer hotad idag än tidigare. Till dem hör latinaren och humanekologen Emin Tengström i Göteborg. I boken *Myten om informationsamhället* redovisar han en enkel kunskapstypologi. Han skiljer mellan fyra olika typer av kunskap, vardagskunskap, yrkeskunskap, vetenskaplig kunskap och konstnärlig kunskap.

Till vardagskunskapen hör sådana erfarenheter, insikter och praktiska färdigheter som förmedlas från den äldre generationen till den yngre, ofta i hemmet.

Vardagskunskapen hjälper det uppväxande släktet att orientera sig och ta del i samhällslivet. Från denna kunskap kan man skilja yrkeskunskapen, som man tillägnar sig genom en institutionaliserad inlärningsprocess. Här har utvecklingen i samhället gått mot en tilltagande professionalisering. Så följer den vetenskapliga kunskapen. Den är artikulerbar, intersubjektivt prövbar, systematiskt organiserad, stadd i ständig tillväxt och hårt specialiserad. Dessa tre typer av kunskap är alla mer eller mindre hotade idag till förfång för människans orienteringsförmåga i en alltmer komplicerad värld. Vardagskunskapen ifrågasätts gärna som amatörmässig. Den behöver kompletteras med den yrkesmässiga kunskapen. Men denna kunskap är också hotad i en tid när det blivit allt vanligare att yrken försvinner eller drastiskt förändras. Ett exempel: En sekreterare idag behöver knappast kunna stenografera, men han eller hon bör behärska olika datorprogram. Den vetenskapliga kunskapens hårda specialisering är den främsta orsaken till talet om kunskapens fragmentering eller ”snuttifiering”. Vi har fått fler och fler experter, som var och en behärskar sitt ytterligt begränsade område. Det blir svårt att skönja sammanhang och helhet.

Räddningen erbjuds enligt Tengström av den fjärde typen av kunskap, den konstnärliga kunskapen. Den filtrerar inte bort olika aspekter av verkligheten, den hål-

ler samman känsla och tanke, den tecknar helhetsbilder och ger sammanhang. Tengström lyfter här fram den klassiska litteraturen, musiken och konsten. Ingenting hindrar, så vitt jag kan förstå, att man tillfogar den stora berättelsen i bibeln och den dramatisering av denna berättelse som vår högmässa utgör.

Fragmenteringen av all kunskap drabbar också den kristna församlingen. Vad betyder det för vår dopundervisning, för vår katekes? Vilka pedagogiska och didaktiska överväganden behöver vi göra? Åtminstone följande:

För det första har vi försökt framställa den kristna tron som en helhet. Vi har målat med breda penseldrag och lämnat många detaljer därhän. Så är det ju redan med *Lilla katekesen*. Luther har här hämtat de fem huvudstyckena ur gudstjänstens sammanhang, från församlingens möte med levande Gud. Det gäller om trosbekännelsen, Herrens bön, dopet och nattvarden, men även om budorden. Luther tänkte sig enskilt skriftermål före högmässan och såg budorden som den lämpliga biktsspeglarna. Att katekesen återger gudstjänstens sammanhang är inte så lätt att upptäcka i senare katekesförklaringar, till exempel i Pontoppidans med dess 750 frågor och svar. Då är det verkligen svårt att se skogen för alla träd. Det finns ett tydligt gudstjänstmönster i Emmausberättelsen. I den första delen slår Jesus följe med lärjungarna, samtalar med dem och rannsakar skrifterna. Det svarar mot Ordets gudstjänst. Därefter följer måltiden, då Jesus bryter brödet och lärjungarna känner igen honom. Det svarar mot Bordets gudstjänst. Därefter följer uppbrottet och sändningen tillbaka till Jerusalem.

Det var naturligt att låta just denna bibelberättelse ge struktur åt katekesen. De olika kapitlen blev olika rastplatser på vägen till Emmaus. Varje rastplats fick sina särskilda bibelberättelser och sin särskilda reflektion över ett huvudstycke i tron. Som avslutning på varje kapitel visas, hur det enskilda huvudstycket kommer till uttryck i kyrkans bekännelse, bön och lovsång. Gudstjänsten är alltså inte ett kapitel för sig i bokens slut, utan den är en dimension som löper rakt igenom helheten. Så försöker vi hålla samman teologin och liturgin och göra rättvisa åt församlingen som en gudstjänstfirande gemenskap.

För det andra har vi koncentrerat oss på hela bibelberättelser snarare än enstaka bibelord. Även detta drag gällde redan för *Lilla katekesen*. Ursprungligen var den ju försedd med ett tjugotal bilder.

Dessa skulle väcka frågor hos barnen och därmed ge föräldrarna anledning att berätta. Ett exempel: Budet om att icke begå äktenskapsbrott illustreras av en bild med en kung på en balkong med en lyra i handen. Nedanför ser man en vacker kvinna, som badar sina fötter i floden. Barnet ställer frågor om kvinnan och kungen och mor eller far svarar med att berätta från Andra Samuelsboken, kapitel 11 och 12: "Det var en gång en kung som hette David. Han hade en tapper krigare som hette Uria, som var gift med den vackra Batseba..." Och så fortsätter berättelsen fram till Urias död och profeten Natan, som träder in på scenen och säger till David: "Du är den mannen!" Bibelns berättelser förmedlas vidare till nästa generation. Församlingen tonar fram som en berättelsegemenskap.

För det tredje har vi försökt göra innehållet tillgängligt och angeläget för gemene man. Kanske kan man kalla det för ett existentiellt drag. Redan *Lilla katekesen* har ett sådant drag. Det framgår tydligt i till exempel förklaringen till första trosartikeln: "Jag tror att Gud har skapat mig och alla varelser..." Därför kunde också Luthers hustru, Katarina, säga: "I den här boken är ju allt sagt om mig." Först när man gör rättvisa åt detta personliga tilltal, kommer också trons väsen som förtröstan och tillit till sin rätt. Då blir det också begripligt att tron i bibeln i regel står i motsats till rädslan: "Var inte rädda, tro bara", tron allena! En sådan tro på Jesus Kristus kan inte utan vidare förvandlas enbart till en räkna tro-att-satser, som knappast förmår hålla samman tanke och känsla. Vi kan ta mötet och replikskiftet mellan Jesus och blindfödde, som han botat, som ett belysande exempel:

Jesus frågade: "Tror du på Människosonen?" Han svarade: "Vem är han, herre? Jag vill tro på honom." Jesus sade: "Du har sett honom. Det är han som talar med dig." Då sade han: "Jag tror, herre" och föll ner för honom. (Joh 9:35ff)

För det fjärde har vi gjort vår katekes på ett sådant sätt att den med fördel kan användas som underlag för samtal i den lilla gruppen. Helst skulle vi vilja ha minst en sådan grupp där man talar om tron i varje församling. Vi har nästan nått dithän. Samtalet behövs. Så rustar vi vårt folk och så kan vi övervinna kunskapens fragmentering. Så förverkligas Luthers lära om det allmänna prästadömet – en förutsättning för att lekfolket skall kunna ta ökat ansvar. Det klarar vi oss inte utan.

Carl Axel Aurelius,
Biskop i Göteborgs stift

Hjärtligt välkomna till världens vackraste huvudstad!

Det är egentligen andra gången som rikskonventet genomförs i Stockholm, men det är första gången i Stockholms stift. Det var här det började för 90 år sedan men då fanns inte Stockholms stift som bildades först 1942.

Vi är stolta och glada att få ta emot lekmän från hela landet och hoppas att kunna visa upp Nordens Venedig från sin allra vackraste sida. Ljumma sommarkvällar, grön vattenomsluten stadskärna och ett brokigt folkliv på gatorna med kraftigt internationellt inslag brukar vara augustis början i Stockholm.

Vi, Stockholms stift, brukar skryta med att vi är störst - till folkmängden -, och minst - till ytan -, vi är äldst - det var här det började med Ansgar - och vi är yngst - Stockholms stift var det som bildades sist.

Vi hoppas att under augusti-dagarna få visa upp mycket av denna fascinerande stad. Vi kommer att hålla till mitt nere i City. Drottninggatan börjar i kvarteret bredvid Adolf Fredriks kyrka där vi skall ha våra förhandlingar. Drottninggatan skär sedan

Kungsgatan och därefter passerar man Klarabergsgatan och har nära till både Ähléns och NK.

Vi har haft alla våra planeringssammanträden i värdförsamlingen och jag kan garantera att kyrkoherden Nils-Henrik Nilsson och hans församling tar emot oss med öppna armar. Vi hoppas på en stor uppslutning och vi föreslår att ni stannar ett par dagar till och tittar på allt sevärt.

Ombuden kommer inte att hinna med så mycket mer än att delta i programmets förhandlingar, gudstjänster och föreläsningar så det behövs nog ett par dagar till för att i varje fall skumma staden. Vi kommer att ha en särskild "turistbyrå" i anslutning till mötesbyrån och den kommer att kunna ge information och råd till mötesombuden, deltagarna och deras familjer.

Lekmannakårerna i Stockholms stift hälsar er alla hjärtligt välkomna till 2008 års rikskonvent!

Göran Petterson
Ordförande i
Lekmannaförbundet i Stockholms stift

Rikskonvent 2008 för hela familjen

För både stora och små

Vid lägerpusslet finns inga åldersgränser

En saling blandning av olika åldrar som gav mersmak i Hjo

Vi hoppas att få möta både stora och små vid rikskonventet i Stockholm! Tillsammans möts vi över generationsgränserna i en härlig gemenskap.

För att behållningen ska bli så stor som möjligt för såväl vuxna som barn samlas barn och ungdomar i olika åldersbaserade grupper, under tiden som alla vuxna ges möjlighet att lyssna till föredrag i lugn och ro.

Grillkväll är populärt både hos ung och gammal

Ungdomar som underhåller och visar upp sina färdigheter

Erfarna och duktiga ledare kommer att göra allt för att de unga deltagarna ska ha så roligt som möjligt. Förutom lek och andra sportiga aktiviteter, blir det sång, pyssel och bibelundervisning – allt i en väl avpassad blandning.

Det är vår förhoppning att både barn och vuxna skall få några härligt berikande dagar vid rikskonventet i sommar!

Väl mött i Stockholm den 1-3 augusti

Anders Åström
Ordförande
Stiftskonventet i Skara

KÅRNYTT

HÖSTKONVENT I KALIX

När Luleå stifts lekmanakårer har möten är det lång färdväg för de flesta. Buss avgick från Nordmaling längst i söder kl 05.00 och stannade för påstigande längs E4. Från Överkalix i norr åkte vi 7 mil till konventet.

Kyrkoherde Anders Gustavsson

I den grå oktoberdagen blev vi varmt välkomnade med kaffe i Församlingshemmet. Efter en kort information firades mässa med kyrkoherde Anders Gustavsson i den vackra medeltidskyrkan. Lunch intogs i ett närliggande hotell

Dagens höjdpunkt var kyrkoherdens föreläsning om sitt uppdrag som fältpräst i Liberia. Kyrkoherde Gustavsson bördig från Vedevåg i Lindesberg gav oss en inblick i landet från Västafrika. Ett land med rikedomar i malm och gummi. Om trängseln i huvudstaden Monrovia. Med 43 gradaer C och hög luftfuktighet följde

matbakterier och risk för uttorkning och solsting Om kolonialisering, grymt inbördeskrig med barnsoldater och droger

FN-styrkan bestod av 260 svenskar och 430 irländare. Brandfordon fraktades på trailer och helikoptrar fraktade terrängbilar kors och tvärs i landet. Militärpastorerna hade livvakter.

Men kyrkoherden hade mött stor fromhet bland befolkningen. Ett brödfruktträd som inte burit frukt gav frukt som bönesvar och mättade hungrande barn. I Monrovia fanns en församlings kår. Det fanns en Pingstkyrka med sin

Mässa i Nederkalix kyrka

traditionella musik. I domkyrkan SKM hade en massaker ägt rum. SKM bedriver jordbruksprojekt och FN healingprogram. Vi måste be för alla som åker ut och för barnen som är framtiden. Försoning med en sak kan bli förlåtelse och framtidstro med hopp och glädje. Kh Gustavsson nämnde Desmond Tutu som en fantastisk människa han mött. Ordf. för kårerna i stiftet Karin Persson tackade: Gud kallar människor- han rustar dem också.

Sensus informerade genom Kennet Lundmark, hemvändande Jokkmokkare från en rektorstjänst i Göteborg, nu regionchef för Sensus om studiematerial och verksamhetsbidrag. Han frågade: Vad vill ni ha ut av Sensus? Hur vill ni att vi ska bidra? Karin Persson informerade om kommande Rikskonvent och från Ideellt forum. Om ett halvår april 2008 ses vi i Skellefteå. Innan vi skildes höll kh Gustavsson avslutningsbön.

Efter denna givande innehållsrika dag riktar vi ett varmt tack till värdkåren i Nederkalix församling.

Välkomstkaffe i församlingshemmet
Foto: Kent von Almássy

Nanna Drugge

KÅRNYTT

Landskrona lekmanakår

gör det som hela Sverige borde göra – ja förresten hela världen

En överraskning som tog alla med storm

Hösten 2007 vid Landskrona lekmanakår 70-årsjubileum hade André Nyberg, kyrkans pedagog fått i uppdrag att ordna med underhållning. Underhållning för äldre människor som är aktiva i kyrkan brukar ju röra sig om någon trubadur som sjunger eller spelar gitarr. Ibland kan det vara någon kör som sjunger vackert.

Den här gången skulle det bli en överraskning och förväntningarna var stora. På festkvällen visade det sig att André Nyberg hade bjudit in en grupp ungdomar, *Unga Röster*, som presenterade sig som nytänkare angående situationen i Landskrona. Det var unga pojkar och flickor, en del med många traumatiska upplevelser i bagaget. Alla ville de arbeta för att integrera andra ungdomar som kom från andra kulturer och religioner.

De säger: *Vi har kommit till världen och vi vill och kan leva tillsammans. Tag vara på våra likheter.* De är målmedvetna och vet vad de vill. Målet är att ingen skall känna sig utanför utan tillsammans ska alla vara delaktig i det gemensamma samhället. Ungdomarna har ingen lokal att hålla till i och deras resurser för att nå ut är minimala. 70-årsjubileet blev

en succé och ungdomarnas presentation inspirerade kåren till ett större engagemang. Kåren beslöt att man skulle stödja ungdomarna.

Den 11 mars i år inbjöds ungdomarna igen. Unga röster hade spelat in en film och man framförde sång, musik, sketcher som illustrerade vad man vill åstadkomma. Ungdomarna har en viktig roll och behövs inte bara i Landskrona utan i hela landet.

Har man en grupp som är villig att lägga ner arbete och engagemang så är det viktigt att vuxenvärlden är där och stöttar.

Landskrona Lekmanakår arbetar nu för att Lions ska komma med och stödja ungdomarna. Resursbristen gör att ungdomarna är alldeles för anonyma därför hoppas man på att Lions skall hjälpa till med jackor med text. Ungdomarna skall synas på stan och förhoppningsvis dra till sig fler som vill engagera sig.

För att även nå ungdomarnas föräldrar har kåren inbjudit dem till sina möten. Som invandrare är det lätt att bli mycket isolerad. Man kommer till en helt ny kul-

tur och som oftast kan man inte ett ord av det nya språket.

Vilka ska då inte finnas till om inte vi kristna? Vi som tror på kärlekens evangelium.

Svaret är enkelt. Kan vi hjälpa en medmänniska så ska vi göra det. Har man inte så mycket krafter kvar så kan man alltid möta sina medmänniskor med vänlighet.

En mamma skrev i kårens gästbok:

*"Jag är tacksam och glad att mina pojkar är med er.
Helena Navaovic"*

Deras två idealister och ledare heter Jenni Rantala och Vanja Bell. Vi önskar dem lycka till och hoppas att de får efterföljare över hela vårt land. De kan vara ljuset i mörkret.

Erik Bergkvist
Landskrona församling

HÖÖRS LEKMANNAKÅR 70 ÅR.

Midfastosöndagen den 2 mars 2008 firade Höörs Lekmannakår sitt 70 - års jubileum med jubileumsmässa i Höörs kyrka.

Mässan inleddes med procession. Liturg var kyrkoherde Klas Sturesson och organist Lars Vahlén. Kyrkokören medverkade med "Möt mig nu som den jag är" (Iona), "Himmel och jord lova Gud" (Iona), "Aller Augen" (H.Schutz) samt "Mitt liv har Du tänt" (S.E.Johansson).

Kårens medlemmar ansvarade för dagens bön, textläsningarna, förbönen, kollektupptagningen samt var behjälpliga vid nattvardsutdelandet. Stiftsordföranden Ann-Sofie Michalski predikade över söndagens text "Livets bröd". En levande och inspirerande predikan!

Kyrklunch i Höörs församlingshem

Mässa i Höörs kyrka

Efter mässan samlades gudstjänstdeltagarna i Församlingshemmet för en festlig lunch. Flera gäster uppvaktade med tal och gåvor, vilket glädde kåren.

Organist Lars Vahlén och Kerstin Åkeson underhöll med musik och sång och stämningen var fylld av glad gemenskap.

Vice ordföranden Maja Larsson berättade om Höörkårens historia och en folder delades ut, där speciella år och händelser presenterades.

Arkivarie Maria Hultberg hade iordningställt denna folder samt i församlingshemmets foajé en utställning om kårens historia, vilken rönt stor uppskattning. Det blev en dag att minnas med glädje.

Lunds Stifts ordf. Ann-Sofie Michalski

För
Höörs Lekmannakår
Lisbeth Svenson
Sekreterare

KÅRNYTT

Årsmöte med Luleå stifts lekmannaförbund

Lördag den 12 april skyndade sig folk från olika delar av stiftet till ”mellanpunkten”, Skellefteå. Från Överkalix och orterna neröver, fram till Nordmaling, hade ett 60-tal infunnit sig i landskyrkans församlingshem, då ordf. Rolf Strandman hälsade välkommen. Skellefteå gamla fina kyrka fick vi också bese under pensionerade prästen Lars Jonssons skickliga guidning.

Många olika grupper söker sig till denna helgedom, både till gudstjänster, men också på ordnande olika resor där ett besök där är självklart - så även denna lördag - vi var inte ensamma där mitt på lördagen.

Karin Persson ledde årsmötets början och sedan valdes Rolf Strandman, som mötesordförande, med Gunnar Toreman som sekreterare. Karin Persson, som varit mångårig, skicklig ordförande hade avlagt sig uppdraget och avtackades med blommor, liksom Gunnar Toreman.

Avgående ordförande i Luleå stift Karin Persson

Skellefteå kyrka

Till ny ledamot och ordf. valdes Maria Månsdotter Överkalix. Övrigt blev fyllnadsval och Gun Granberg Umeå invaldes som ny suppleant. Kyrkoherde Timoty Lowes berättade livfullt från sin engelska bakgrund och dagen avslutades med att Hortlaxbon Sonja Bäckström läste en dikt. Prosten Sigvard Spinnel, biskopens representant, hade en andakt i början.

Styrelsen består av följande: Maria Månsdotter - Överkalix, ordförande övriga - Gunnar Strömbäck, Luleå, vice, Allan Lundström, Skellefteå, Sonja Bäckström Hortlax, Rolf Strandman, Ragnvaldsträsk, Margareta Johagen, Nordmaling, Klas Nilsson, Vännäs, Vilbert Anntu, Teg Umeå, Valborg Bylund Luleå. Irma Lundgren, Umeå, Ruth Steinvall, Skellefteå - de senare som ersättare och nyvald ersättare Gun Granberg Umeå. (Nordmalings kår)

Valberedningens namn är John Hademalm, Kalix, Hillevi Noren Nordmaling och Mary Lundberg, Skellefteå.

Ombud till rikskonventet i Stockholm i augusti blev Margareta Johagen Nordmaling. Karin Persson, som varit ordförande är automatiskt med. Gllada och tacksamma, efter en härlig dag tillsammans, satte vi oss i våra olika bilar och åkte hemåt, med psalmen Härlig är jorden, klingande i öron och hjärtan.

Margareta Johagen
Nordmaling

KÅRNYTT

ÖSTERLENS LEKMANNAKÅR

Från ett Skåne som i år har haft en tidig vår med sol och värme, blommor i trädgården, träd och buskar med stora knoppar men tyvärr har det varit ett litet bakslag nu i påskhelgen. Någon snö har vi inte här på Österlen där Borrby ligger, men kallt och mycket blåsigt har vi.

ÖSTERLENS LEKMANNAKÅR har haft sin februarisammankomst i Hammenhögs församlingshem 28 februari 2008.

Sammankomsten började med vesper i Hammenhögs vackra kyrka där kyrkoherde Staffan Blomberg läste ur Midfas-tosöndagens text, från Johannesevang-eliet 6:e kapitel. Temat är livets bröd.

Vid årsmötet i församlingshemmet led-des förhandlingar av ordförande Rudolf Jönsson. Parentation hölls över två under året avlidna medlemmar med ljuständ-ning och läsning av psalm 173, vers 3.

Till kårordförande valdes Rudolf Jönsson, Sandby, till viceordförande Ann-Magreth Björk, Borrby, till kassör Malte Andersson, Hammenhög och till sekreterare Elsa Lundström, Borrby. Till övriga kårrådsmedlemmar valdes Ivar Persson, John Larsson och som suppleanter Hans Bertil Ingemansson, Anna-Lisa Lasson och Ove Blixt.

Ett stort tack riktades under kvällen till ordförande Rudolf Jönsson för allt arbete han lägger ner inom kåren.

Hammenhögs duktiga kaffevärdinnor Anna-Lisa Lasson, Signe Larsson och Elsa Jönsson bjöd på ett riktigt skånskt kaffebord. Musiklärare Jonas Thun, Ystad sjöng visor till eget gitarrackompanjemang vilket blev mycket uppskat-tat.

Under året har lekmanakåren haft flera sammankomster med vesper i kontrak-tets kyrkor och därefter föredrag och sångprogram av olika slag.

Sammankomsterna har varit väl besökta och medlemsantalet har ökat med flera nya medlemmar och vi ser an med till-försikt på 2008.

Innan årsmötet avslutades tackade ord-förande Rudolf Jönsson Kårrådet för allt gott samarbete, alla som kommer och medverkar vid sammankomsterna. Han betonade att det är bra så länge Österlens lekmanakår kan bestå i tider som dessa då många små kårer försvinner.

Vi önskar Österlens lekmanakår lycka till och sänder hälsningar till alla kårer och dess medlemmar i hela Sverige.

Elsa Lundström
Sekreterare
Österlens lekmanakår

NOTISER UR
GAMLA
KYRKOBRÖDERNA

Tidskrift för Svenska kyrkans lekman-naförbund

I nr 3 Maj 1953

”Biskop Manfred Björkquist har blivit påkörd av en cyklist med ett svårt brott på lårbenshalsen som re-sultat. Han vårdas på Södersjukhuset i Stockholm. Hälsningar, blommor, tankar och böner kunna nå honom.

”At kyrkobrödernas gemenskap har han kunnat ge så mycket, emedan han själv sätter stort värde på den och emedan han fattar den som – framför allt – en bödens och förbönens gemenskap.

Jag vill ej gärna uppge hoppet att han skall vara ibland oss redan vid general-konventet i Sigtuna i augusti: det omöj-liga har blivit möjligt så många gånger i hans liv.”

Så skrev Gustav Carstensen, tidningens redaktör.

I samma tidning stod det

”Om innehållet i Kyrkobröderna Kårnotiserna vilja ge uppslag till pro-gram och insatser; till ämnen för före-drag och samtal. – Artiklarna vilja ge uppbyggelse och upplysning, material för studium och samtal i kårerna.”

Tankar kring Mariablomster

Så gott som varje år är det något jubileum värt att fira. I fjol 2007 var det Carl von Linnés 300-åriga födelsedag som celebrerades över hela världen. För alla Linnéälskare, en så'n är jag, blev det ett innehållsrikt år.

Linné är vår genom tiderna störste vetenskapsman, en mångsidig sådan, och respekterad över hela världen. Han var prästsonen från Råshult som skakade om dåtidens – säkert även nutidens – vetenskapsmän inte minst genom sitt revolutionerande sexualsystem inom växtriket.

Att en och samma växt hade många olika namn orsakade förvirring menade Linné. Hans system skulle komma att klargöra både tillhörighet och artbestämning. Växterna fick som vi vet ett latinskt namn – lika över hela världen. Alla visste exakt vilken blomma man talade om. Det finns både plus och minus i hans sexualsystem men det är anammat över hela jorden om än retuscherat av sentida botanister. Det må väl tilläggas att han även gjorde en

indelning inom djurriket som inte rönt framgång.

Eftersom min make och jag har förmånen att vistas i Urshult, äppel- och plommonriket, fick vi ett rikt utbud av upplevelser i och kunskap om Linnés hembygd. Bl a firade vi födelsedagen i Råshult i hållande regn med kronprinsessan, vi hörde ett inspirerande och humoristiskt föredrag i kuliga sommarvindar bakom Linnéstugan av prof. Dick Harrysson, själv ett bygdens barn och lyssnade på konserter i flera kyrkor. Naturskyddsföreningen ordnade vandringar i Linnés fotspår som bjöd på rika mått av kultur- och naturhistoria. Dessa vandringar uppskattade jag mest och det var så som min nyfikenhet väcktes. Jag har den största förståelse och respekt för Linnés kamp mot alla namnen. I det avseendet rådde det onekligen ett kaos i vår Herres hage.

Jag erinrar mig en upplevelse från mitt första undervisningsår i Sundsvall som gjorde mig mycket konfunderad. En

elev kom en morgon glatt in till lektionen för att meddela vårens ankomst: ”nu blommar Per i Backen, har du sett den?” Det hade jag inte – visste inte ens vad det rörde sig om. Ganska snart fick han dock veta att hans vårtecken var Backskärvfrö. ”Det gör det samma jag säger Per i Backen” blev hans kommentar. Jag fick väl säga att han fick rätt för sitt ”lokalsnamn” på artkunskapsprovet där han tillfogat efter namnet: ”fast det heter nå't annat men jag kan inte stava till det”.

Åter till Linné. Varför alla dessa namn – hur har det uppstått? Börjar vi att forska i detta möts vi av en fascinerande kulturhistoria och lär mycket om folketro och sägner och kanske någon häpnar över våra förfäders kunnande. Religionen har en central betydelse. Människor har i alla tider haft någon form av tro och levtt nära-i-med och av naturen – på gott och ont – och det återspeglas i alla dessa namn på våra blommor. Växter användes förr som nu för att bota sjukdomar, tillverka medicin och kosmetika, som kryddor, ge tröst, mot faror och inte minst till lyst. Så det är egentligen inte så märkvärdigt med alla dessa namn.

Redan under antiken fick många blommor namn efter gudarna – men alla dessa Marianamn – hur kom de till?

Under medeltiden uppstod en rik legendbildning kring Maria – Jesu moder. I klostren utvecklades en Mariamystik och en Mariaerotik. Hymner sjöngs till hennes lov och kyrkokonst skapades till hennes ära. Maria blev symbolen för ”Den rena jungfrun”, ”Den unga jungfrun”, ”Den kärleksfulla och den sörjande modern” och inte minst ”Himladrottningen.” Hon stod nära människorna i sitt dagliga liv.

Många av antikens gudanamn ersattes nu med Marianamn. Jungfru Maria, den mest besjungna och avbildade kvinnan i hela mänsklighetens historia gav upphov till ett stort antal s.k. *Mariablomster* i vårt land. Jungfru Maria – hon som av de gamla kyrkofäderna var ämnad att vara *förbedjerska* till

vår Herre blev i praktiken den som den vanliga människan vände sig till med sina bekymmer och glädjeämnen. Inte underligt att många blommor fick gestalta egenskaper och attribut som människorna förknippade med henne.

Läskunnigheten var ju liten och i Bibeln nämns namnet Jungfru Maria knappast (undantag Lukas). Förmodligen kom blommorna att fylla ett behov hos våra förfäder att omge sig med det himmelska. Gud kunde man inte skåda men Hans underbara natur kunde man både se och namnge. Naturen var och är den rikaste källan till *glädje-tröst-ro*.

Troligen var det denna känsla för naturen och religionens mystik kring Jesu moder som bidrog till alla dessa Marianamn.

Under reformationen på 1500-talet handskades man varligt med blommornas namn och gjorde få namnbyten. Ännu en tid levde Marianamnen kvar.

Men så kom Upplysningstiden på 1700-talet och med den Carl von Linné. Han rasade över det kaos som han ansåg fanns i floran. Det måste bli en ordning!

Han påbörjade ett fullständigt utrotningskrig mot – framför allt – blommors namn med kristen eller religiös anknytning. Även inom musik och poesi fanns

det poetiska namn som nycklar. Hår, händer, skor, ljus m.m. Alla syftade i regel till Maria men försvann nu och ersattes med ett släktnamn följt av ett eller två artnamn. Så blev t ex:

Jungfru Maria sänghalm → *Gulmåra*

Jungfru Maria brudtäck → *Vitmåra*

Jungfru Maria kyrkoljus → *Kungsljus*

Jungfru Maria hjärta → *Slätterblomma*

Blommornas himmelska anknytning försvann och därmed deras plats hos människor och i poesin. Mycken symbolik gick förlorad men än lever många Marianamn kvar i vår flora. Men visst är det gott att veta att vi med Linnés hjälp nu kan veta att vi talar om samma blomma – blott vi tala på latin!

Blomsterspråket lever dock kvar, likaså symbolspråket även om vi idag inte identifierar oss med dem. Fast handen på hjärtat, kära läsare: hur är det med Alla Hjärtans Dag? Får vi inte av kärstan en röd ros – kärlekens symbol? Midsommar inte att förglömma. Hur många har inte prövat lyckan med sju sorters blomster under kudden?

Så låt oss behålla blomsterspråket och symbolspråket och därmed samtidigt vårda ett kulturarv.

Även efter Linnés tid har människor berikat floran med Marianamn!

Erik-Axel Karlfeldt, en av våra stora poeter, var en mästare att klä sina verk med symbolspråk – ofta med anknytning till blommorna. Låt mig avsluta med hans trösterika slutord i Yttersta domen:

”Det är blommor på vägen till Guds hus
Det är nattglim i mörkret och kongungaljus”

Om så är – hur lätt blir då ej vandringen genom livet mot evigheten.

*Solveig Renman
Sundsvall*

”Jungfru Marie hjärta - Slätterblomman”

Foto: Solveig Renman

www.lekmanikyrkan.se
 SVENSKA KYRKANS
 LEKMANNAFÖRBUND

För hela familjen
1 - 3 augusti
JUBILEUMSKONVENT I STOCKHOLM
Adolf Fredriks församling
Jubileumsmiddag på Skansen

Medverkande bl a
 Biskop Caroline Krook
 Domprost Åke Bonnier
 Kyrkoherde Nils-Henrik Nilsson
 Domkyrkominister Carl-Erik Sahlberg
 Körer o solister

INFO o anmälan - jubileet:
Juhani Ahonen 063-123030

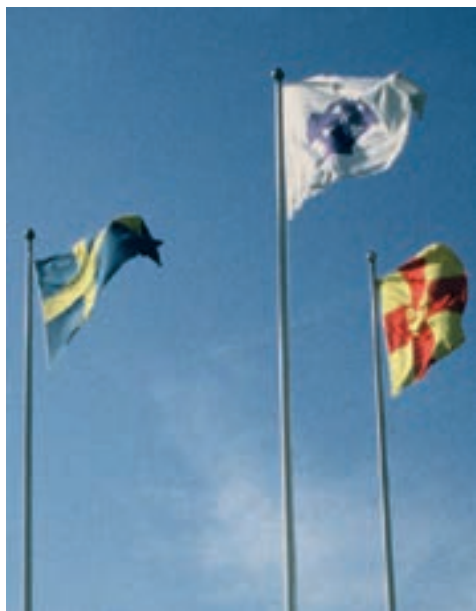
För medlemskap kontakta:
Juhani Ahonen 063-123030

90 år då blir det Jubileumsskrift

Förbundsrådet har beslutat att med anledning av förbundets 90-årsjubileum utge en jubileumsskrift. Uppdraget att utforma den har fallit på Karl Erik Sundström och mig.

Under många decennier har Karl Erik, som ingen annan, i bild dokumenterat vad som skett i förbundet. Till jubileumsskriften letar han fram sådant som vi alla kan förväntas ha glädje av att titta på. Vi får vara med om viktiga händelser och skeenden i vårt förbund, vi får möta personer som fått betyda mycket. Många av dem känner vi igen. Andra har vi bara hört talas om.

Som planeringen nu ser ut kommer bilderna att få det största utrymmet. Till dem knyts småtexter som hjälper oss att minnas. Det sammanhållna testavsnittet berättar om hur allt började och om hur sedan utvecklingen har skett.

Text Carl-Axel Axelsson
 Foto Karl Erik Sundström

Tanken är att skriften ska ge stimulans för oss att – mot bakgrund av vad som tänkts, sagts och gjorts under de 90 åren – besinna lekmanaskapets gåva och uppgift just *i dag*. Jubileumsskriften kommer att distribueras till alla förbundets medlemmar men också till stift, kontrakt och församlingar, bl. a. till alla kyrkoherdar. Förhoppningen är att den ska hos många aktualisera just frågan om lekmanaskapets uppgift och funktion i kyrkan och – inte minst – frågan om vikten och värdet i ett organiserat lekmanaarbete av det slag som förbundets kårer står för i församlingarna och skulle kunna stå för i många fler församlingar i vår kyrka.

Jubileumsskriften är alltså tänkt som ett instrument för utveckling. Använd den i det syftet då den kommer. Det blir till rikskonventet i augusti. Till dess får Du vänta – nyfiken hoppas jag.

Forts. fr sid 3

Vattenhämtning skedde antingen tidigt på morgonen eller på kvällen under svalka. Den här kvinnan som Jesus mötte var utanför de andra kvinnornas gemenskap. Hon hade haft sex män och den man hon hade när hon mötte Jesus var inte hennes man. Jesus såg på henne och sade: ”Jag är törstig” Joh 19:28. Den som har mött Jesus känner igen situationen. Han går omvägar för att nå fram till den som längtar efter levande vatten. Han ber henne om en tjänst, ett tecken på respekt och förtroende. Hon ombads ta hand om ett basbehov, att ge vatten.

Det är inte underligt att hon till en början inte förstod djupet i samtalet som Jesus inledde med henne. En judisk man visade henne respekt. En människa som i egna och andras ögon var värdelös, som varit till för att utnyttjas, brukas som medel, fick plötsligt värde. En som är annorlunda, utstött, som inte klarat kraven vare sig i äktenskapet, på arbetsplatsen, i släkten eller bland främmande. Just hon fick ett värde genom att Jesus älskar.

Vi själva letar ofta först och främst efter ett värde som vi kan älska. Men här vid Jakobs källa är det annorlunda. Ja tvärtom. Jesus letade för att hitta en värdelös och älskade hos henne fram ett värde. Och nu bröt levande vatten fram (vers 10). Och brunnen var djup. Djupare än hon trodde. Sanna tillbedjare av Gud tillber i ande och sanning (vers 23). Livets källa med levande vatten är inte en station utan en person, inte stagnation utan liv. Som Jesus möter oss med levande vatten vill Han att vi ska möta andra, de många av vandringen på jorden törstiga, också de som behöver vanligt vatten (Matt 10:42). När Jesus inte sitter på brunnskanten utan på sin härlighets tron ska han också ha ett samtal med oss: ”Jag var törstig och ni gav mig (inte) att dricka (Matt 25). Han vill se oss människor som sprungna ur källan, pånyttfödda i dopets källa. Sv Ps 246

Ett annat och minst lika aktuellt bibelställe finner vi i Joh 7:37 ff. Man firade lövhyddohögtid och prästerna hämtade vatten ur Silokällan, hällde ut vattnet i faten tillsammans med vin. Vattnet fördes från Siloam i procession. Trumpeterna ljud och folket sjöng (Jes 12:3). Denna ceremoni hölls till äminnelse av vattnet som strömmade ut ur klippan vid

Meribah och som var ämnat att släcka folkets törst i öknen. På den sjunde dagen hämtade man inte något vatten.

Det är under den dagen som Jesus ropar: ”Är någon törstig så kom till mig och drick. Den som tror på mig, ur hans inre skall flyta strömmar av levande vatten, som skriften säger.” Inte ur människans yttre, inte ur hennes hälsa, inte ur hennes skönhet, inte ur hennes effektivitet utan ur hennes inre. Falska profeter är förklädda till får men i sitt inre är de rovlystna vargar (Matt 7:15). Paulus säger när han talar om att vara en äkta jude: ”Jude är man i sitt inre” (Rom 2:29). Han säger också: ”Även om min yttre människa bryts ner, förnyas min inre människa dag för dag.” (2 Kor 4:16). Det är ur detta inre som strömmar av levande vatten flyter fram. Så skapas människor som bär källvattnet. ”Inte kan samma källsprång ge både sött och surt vatten?” (Jak 3:11). Vi varnas för att bli källor utan vatten (2 Petr 2:17).

Jesus gjorde anspråk på att vara den vattenkälla som fäderna drack ur under ökenvandringen. Jesus antydde också på andra sätt att han var Gud, deras faders Gud, den utlovade Messias.

När Jesus talar om vattnet, det strömmande, levande vattnet, så talar han om den Helige Ande. Som ett resultat av att vi som troende får Anden så blir vi kanaler för Anden och för Andens verkningar. Anden ska använda den troende som redskap för att låta världen få veta sanningen om otrons synd, rättfärdighet och dom. Vidare ska den troende få Andens gåvor för att de ska bli till nytta för församlingen. Till Andens gåvor hör visdomens gåva, kunskapens gåva, trons gåva och förvaltningens gåva. Genom de troende ska Guds rikes välsignelse nå en hel värld. Anden ska verka inåt i församlingen, men också utåt genom församlingen bland dem som inte tror på Jesus för att missionsbefallningen ska bli utförd. När Anden får verka och strömma friskt genom oss med de Andens gåvor som vi har fått, ja då kan vi också skönja Andens frukter, livets mening - kärlek, glädje, frid, tålmod, vänlighet, godhet, trofasthet, ödmjukhet och självbehärskning (Gal 5:22 f)

Frukt växer organiskt fram, nödvändigtvis med friskt levande vatten. Jesus säger: ”Den som bara ger så mycket som en bägare friskt vatten åt en av dessa små, därför att det är en lärjunge; sanne-

ligen han ska inte gå miste om sin lön (Matt 10:42 jfr. 25:35)

Våra tankar går också till dopets vatten som ett livgivande vatten. Petrus säger ju att vi blir frälsta genom vatten och då avser han dopets vatten. Samtidigt säger Luther att det inte är vattnet självt som har den egenskapen utan Guds löfte som han har förbundit med dopets vatten.

Levande vatten i vårt förbund och i vår kyrka

En ortodox biskop i Belgien gav för fyrtio år sedan en skön påminnelse om hur anden ska förstås som levande vatten i en levande kyrka.

”Utän den Helige Ande är Gud långt borta, stannar

Kristus i en död bokstav, är kyrkan bara en organisation, är auktoritet dominans och är mission propaganda, liturgi inte mer än en besvärjelse och kristen livsstil slavmoral.

Men i den Helige Ande har kosmos uppstått och jämrar sig i rikets födslovändor,

är den uppståndne Kristus närvarande, är evangeliet

en kraft till liv, återspeglar kyrkan i Tre-enighetens liv, är auktoritet tjänst som befriar, är mission Andens pingst, är liturgi både äminnelse och föregripande, är det mänskliga handlandet gudomligt.”

Det levande vattnet, den Helige Andes verk i våra hjärtan, har inte bara till uppgift att bevattna det inre livet med Gud som var och en enskild lever. Det har sin stora betydelse också för det samhälle i vilket vi är satta att vara medmänniskor och tjäna varandra. Levande vatten behövs överallt i alla sammanhang i dag och i framtiden. (Sv Ps 672 0 689)

Om vi törstar efter rättfärdighet. Om syndens makt och skuld stör vår frid. Då får vi komma till Jesu kors. Där ska vår törst bli släckt och där ska vi finna frid för våra själar. Låt strömmar av levande vatten få flöda och forsa över vår kyrka och vårt förbund och låt oss dricka av detta vatten, trons vatten, så att vi aldrig mer törstar. Välkomna till rikskonvent 2008! Lovad vare Herren!

Anders Nordberg
Förbundsordförande

AKTUELLT

från Förbundsrådet (FR)

Inför Rikskonventet 1 – 3 augusti 2008

Förbundsrådet har godkänt AU:s **förslag till verksamhetsberättelser, årsredovisningar, balans- och resultat-räkningar för åren 2006 och 2007**. Dessutom har FR gått igenom **förslag till budget för åren 2009 och 2010** samt föreslår kårerna oförändrad årsavgift till Förbundet (50 kronor för helbetalande, 40 kronor för familjemedlem) åren 2009-2010.

En motion har inkommit från Örkelljunga-Rya Lekmannakår angående Information till de lokala kårerna inför rikskonvent respektive stiftskonvent.

Förbundsrådet har i sitt yttrande konstaterat att skriftlig information till kårerna i den omfattning som önskas inte är möjlig då förbundet saknar kansli. Däremot väcker motionen tankar om att informera via vår nya hemsida. I ett särskilt ärende föreslår FR vissa justeringar i förbundets stadgar.

Förbundsrådet föreslår Rikskonventet besluta

att aktuell information skall finnas på hemsidan;

att kårer får möjlighet att till vice förbundssekreteraren anmäla kontaktpersoner, som varje vecka kontrollerar sin E-post, och

att motionen därmed skall anses besvarad.

Vid Rikskonventet kommer också att föreligga en **fråga om lekmanagrupper** ute i församlingarna med en kontaktperson som samlar in årsavgiften och sänder in den till stiftsorganisationen. Kontakt via tidning, hemsida, E-post och vid behov brev.

För detta krävs en viss revidering av stadgarna liksom vad avser tidpunkten för inlämnande av motion till stiftskonventsråd respektive förbundsråd.

Allt detta kommer att finnas med i de konventshandlingar som sänds ut till ombud och funktionärer inför Rikskonventet.

Redan nu kan dock kontakt tas med stiftsrepresentanterna i Förbundsrådet som har fått sig tillsänt samtliga ovannämnda handlingar och **som kan informera ytterligare till kårerna** inför Rikskonventet.

Planeringen av det kommande rikskonventet har tagits upp liksom den jubileumsskrift som utarbetas av Carl-Axel Axelsson och Karl Erik Sundström inför Lekmannaförbundets 90-årsjubileum. Information om den nya hemsidan och behovet av marknadsföring av Förbundet har också diskuterats. En uppmaning har riktats till kårerna att försöka genomföra manifestationen ”Sverigebönen” den 6 juni.

Margareta Jansson
förbundssekreterare

Johanna Magdalena Sundkvist

Minnen av en älskad farmor

genom barnbarns ögon

Jag vill så gärna skriva ner några rader om min älskade farmor som föddes i Nyåker, Västerbotten, den 1 november 1859.

Hon var enda flickan bland fyra bröder, Hennes föräldrar hade nog efter den tidens mått det ganska var ställt. De hade vid sidan av sitt jordbruk även gästgiveri. Där fick resande övernatta och vila sig själva och sina hästar under resor i Nordmalingsbygden. På den tiden fanns inte bilar och bussar.

Farmors pappa påstods vara en grannkarl medan mamman visst var motsatsen men en mycket begåvad och duktig kvinna. Farmor fick nog ärva en del av dessa egenskaper. Antagligen hade farmors mamma aldrig gått i skolan en enda dag och farmor själv berättade att även hennes skolgång var mycket ringa. Det var mamman som lärde farmor läsa och skriva. Farmor lärde sig tidigt utantill katekes, mängder av verser ur psalmboken och långa stycken ur Bibeln och märkte det satt kvar livet ut. Farmor var också mycket duktig i huvudräkning. Det fanns ju inte miniräknare och räknestickor på den tiden, men hon kunde, utan papper räkna ut riktigt kluriga tal i huvudet.

Jag vet inte om farmor som ung – räknades som snygg, men däremot tror jag att hon var glad, humoristisk och trevlig, så snart började bygdens pojkar att kasta sina blickar efter henne. Hon berättade bland annat om en grannpojke som var mycket fortjust i henne, han kanske hoppades att hon också var det och att det skulle bli något mellan dem. Men när farmor gjorde klart för honom att han inte hade något att vänta i den vägen blev han sängliggande. Då bad hans mamma att farmor skulle komma dit och hjälpa till med en väv men inte heller det hjälpte. Farmor kunde inte fatta tycke för honom, tyvärr (som hon sa). När farmor var femton skulle hon konfirmeras och lästiden i Nordmaling var två veckor på hösten och två veckor på våren.

Den här höstdagen när pappa tog sin flicka, häst och vagn och körde henne till Nordmaling för att inackordera henne hos en fru Wikman, vet jag att farmor har berättat en sak. De körde för bi byn

Orrböle och där stannade pappan när han träffade en yngre man. Det var första gången farmor och farfar träffades! Jag vet inte vad det var som fick farmor att redan då att känna på sig att denne skulle bli hennes man. Var det sjätte sinnet eller kärlek vid första ögonkastet? Farfar var då 26 år, född 28 mars 1848. Kanske kärlekens låga tändes då även hos honom? Däremot är jag ledsen att jag ej frågade mer om fortsättningen. Prästen friade också till henne men inte iså tydliga ordalag, ty när hon hade förlovat sig sa han: "Inte trodde jag at min Johanna skulle gå bort så fort."

Hon berättade också att någon tid efter det att farmor hade gift sig kom Björkqvist, far till blivande biskop Manfred Björkqvist, under en lång promenad. Men vad de samtalade om under den långa vandringen har hon aldrig yppat. Om sitt val av make sa hon dock: "En Janne tyck ja öm o han ville jag ha!"... (Sa hon om farfar).

Som bröllopspresent fick hon en ko och en gammal silversked, omlindad med en hundralapp, mycket pengar på den tiden. Fyrtiosju år fick de vara gifta innan farfardog. Gammelfarfar hade bott med dem i 33 år och under alla dessa år hade aldrig ett hårt ord växlats. Han fick leva till sin 97 årsdag och då var året 1911. Mina farföräldrar fick nio barn, åtta flickor och en pojke. Sju av dem fick de följa till graven. Bl a dottern Hanna dog medan hon ännu var förlovad och tyvärr blev det osämja mellan familjerna på grund av en husaffär. Farfar fick till sist lämna hemmet och obekanta flytta in istället ändå aldrig ett ont eller beklagande ord. Jag minns, mer eller mindre klart, farmors sjuttioårskalas, jag var fem år då. Mest minns jag bärskogen, fisket och tryggheten då åskan gick. Kanske jag också hade ett särskilt hjärterum hos henne?

Jag låg där i kökssoffan och trivdes hos min älskade farmor. Det var till och med roligt att följa farmor på de långa bönerna i hemmen. Vad min ungdom skulle ha varit tom utan min farmor. Det var till henne jag gick med mina frågor eller t.ex när jag hade gjort mig illa.

Hon lyssnade stilla och lugnt och skratade aldrig åt mig. Det allra bästa minnet av henne är ändå hennes varma gudstro. Hon lärde mig tidigt att knäppa mina händer och be till barnens vän, lärde mig förtröstan och lärde mig känna en mild och kärleksfull Gud. Hon tackar jag idag för min farmor. Tackar för alla vackra minnen hon lämnat efter sig. Skulle jag ha skönmålat min farmor så är det ändå min upplevelse av henne jag har försökt att måla upp. O, vad jag ser henne framför mig, jag ser stjärnorna i hennes krona. Efter min död, när jag själv gått över gränsen och kommer till andra sidan, om man känner igen sina anhöriga så finns det ingen jag hellre vill träffa än min älskade farmor Johanna. Jag vill säga ett stort varmt tack för allt jag fick genom henne under min barndom och

ett ödmjukt förlåt för att jag på hennes sena ålderdom förmådde göra för henne. Farmor dog lugnt och stilla i sitt hem i januari 1949. Den sista minnesbilden som jag har som kan förknippas med min farmor är hennes jordfästning i Nyåkers kyrka. Min far sjöng från läktaren: "Säg minns du psalmen vi sjöngo."

Det känns som om hela den psalmen är skriven för farmor. Pappa och jag tror innerligen att pappa kunde sjunga den sången ärligt och av hela sitt hjärta. Ingrid Nilsson Förmedlat via vännen Margareta Johagen

Ingrid Nilsson
Förmedlat via vännen
Margareta Johagen

En artikelserie om ”Inomkyrkliga rörelser”

Förbundets ambition är att ha ”högt till tak” och inte vara främmande för att ge plats till olika kristna grupper. Jag försöker alltid att uppmuntra medlemmar om att komma med förslag.

Från ordförande i Uppsala stiftskonvent, Gunnar Andersson, fick jag tidigt i våras ett som jag tycker lysande förslag om en artikelserie. Han föreslog att vi skulle berätta lite mer om de olika rörelser som finns under kyrkans tak.

Allt från högkyrkliga till mellan- och lågkyrkliga.

Jag gick vidare till bl a vår ordförande Anders Nordberg och även han tyckte att det var ett utmärkt förslag.

Vi må ha saker som skiljer oss åt i stort och i smått men vårt fundament är det samma - *Kärlekens evangelium*.

Det vi i förbundet försöker lyfta fram är att vi skall fokusera på det som förenar oss hellre än det som skiljer oss åt. Det är ändå det som borde räknas.

Här nedan följer den första i en rad artiklar som kommer att följas av fler inomkyrkliga rörelser som skall få presentera sig.

SSB

(Societas Sanctae Birgittae)

En bönegemenskap i Svenska kyrkan

På 1910-talet började en del präster att besöka England och de blev inspirerade av anglikanskt kyrkoliv. Samtidigt kom genom ärkebiskop Nathan Söderblom det ekumeniska perspektivet i blickfånget. En ytterligare faktor var historieintresset i Sverige och återupptäckten av bl.a. Vadstena klostrets historia.

En grupp präster och lekfolk (män och kvinnor) blev inspirerade att söka Svenska kyrkans rika andliga arv också ned bakom reformationstiden. De fann en förebild i Birgitta Birgersdotters kyrkliga gärning på 1300-talet som innebar både kyrkokritik men också obrottslig kyrkolojalitet. Hennes engagemang bar till slut frukt i en ny klosterorden, Vår allra heligaste Frälsares orden – Birgittinorden. Dess kloster för både män och kvinnor hade abbedissan som ledare i samråd med en av fäderna (prästerna), benämnd Confessor.

I allt detta såg SSB:s stiftare en modell och en inspiration till en fördjupad spiritualitet och andlig gemenskap i Svenska kyrkan, med centrum i det som är klosterlivets puls: tidebönerna och mässan. Men förenade även i en gemensam vision av kyrkan som kallad att ösa ur sitt rika arv, och därigenom bli inspirerad av dem som gått före på trons väg, brinnande av gudshängivenhet.

SSB är en förbönsgemenskap. I ledningen för SSB står en av prästerna, Confessor, och en av systrarna benämnd Superior. Vid Generalkapitlet i Vadstena, firat kring den 23 juli – Birgittas dödsdag/himmelska födelsedag – varje år, upptas nya medlemmar och förnyar förutvarande medlemmar sina löften.

Dessa innebär förpliktelse till den gemensamma regeln som i princip innebär

att man lovar att söka fördjupa sin egen spiritualitet genom fasthållande vid mässan,

tidebönerna, bibelläsningen och bikten och den regelbundna förbönen för gemenskapens medlemmar.

En broder i SSB bär, om han är präst, ett kors med fyra blodröda korsarmar och ett centrum av en vit cirkel symboliserande en oblat. Prästkorset erinrar om bärarens uppdrag att fira mässan, att till människor räcka Kristi lekamen och blod. En lekbroder bär ett silverkors med fem blodröda droppar, vilka betecknar Kristi fem sår. Systrarnas kors är cirkelrunt, som en krona, och också det i silver med fem röda droppar.

Efter ett år av postulantskap och ett eller flera år av novitiat – under vilka man prövar på att leva i förbönsgemenskapens

spiritualitet – kan man upptas till medlem. Man föreslås till medlem av någon som själv är medlem i gemenskapen.

I SSB finns såväl präster, diakoner/diakonissor, lekmän och lekvinnor.

Utöver Generalkapitlet, årshögtiden i Vadstena, hålls konvent i advent, strax efter påsk och kring 7 oktober (Birgittas kanonisationsdag). Alla dessa samlingar är öppna och offentliga och gäster är välkomna. Det är endast i kapitlet, dvs. årsmötesförhandlingarna, som endast upptagna medlemmar deltar.

Det är inte bara SSB:s medlemmar som har anledning att högtidlighålla Birgitta och i henne finna inspiration till sitt kristna liv och engagemang i kyrkan.

1991 blev Birgitta av påven förklarad som ett av Europas skyddshelgon. Också Sverige och Svenska kyrkan har ett rikt arv att bidra med till Europas kristenhet.

SSB vill inspirera män och kvinnor att leva uthålligt i Svenska kyrkan, i bön för henne och i trotsigt fasthållande vid det rika arv som är hennes, bortom och genom samtidshistoriens modeidéer.

Björn Fyrlund, Novismästare SSB

SSB beskriver sig själv som en ”fristad”, en plats där Guds ord och sakramenten skall stå i centrum och tyngda och trängda kristna skall kunna få byggas upp på trons grund. SSB är ingen genväg till ett ordnat och tryggt böneliv. Inte en plats där allt alltid är självklart. Men SSB är en kallelse som innebär att i Svenska

kyrkan outtröttligt peka på trons källa och centrum, Jesus Kristus, och utmana till att ständigt hålla Birgittas bön levande: Herre, visa mig din väg och gör mig villig att gå den.

Björn Fyrlund,
Novismästare SSB

HAR DU VARIT MED I FÖRBUNDET LÅNGRE ÄN

IVAR ANDERSSON I SKARA?

I nr 1 – 2008 hade jag en fråga till alla som läser vår tidning om hur länge man har varit medlem i vårt 90-åriga förbund. Den förste som skrev till mig var broder

Ivar Andersson – medlem i Skarakåren. Ivar skrev i nr 1 – 2007 om ”Medlemskap i fem kårer” i vårt förbund. Och han kom med i kyrkobrödernas verksamhet i Lidköping 1949. Det är verkligen en fin redogörelse Ivar lämnar där. Ivar nämner ett namn som ofta är förknippat med kårstart – Anders Blomgren. Anders var vice förbundsordförande när jag började och han var med vid många kårstarter i Lunds stift. Ivars artikel uttrycker allt vad vi önskar att en kår ska medverka till. Jag rekommenderar att du tar fram nr 1 – 2007 och läser artikeln. Ivar medverkade också i nr 4 – 2007 där han berättar om ”En julnatt jag aldrig glömmet”. Vi har inte träffat på varandra under alla dessa år. När Ivar arbetade i Strängnäs i domkyrkan hade han arbetat tillsammans med domkyrkosysslomanen Simon Luders och det namnet kände jag igen. När jag tillsammans med en kompis cyklade genom Strängnäs 1938 iförda scoutdräkter stoppades vi av Luders, som var stadens scoutkårchef. Vi

var på väg till det stora scoutlägret i Tullgarn och han tyckte att vi behövde mat och bjöd in oss på middag. Det var min beröringspunkt med Ivar. Jag blev också upprörd av Josef Holmberg nu bosatt i Örkelljunga. (Bild 11) Han berättade att när han bodde i Gislaved så var han med vid starten av den kåren. Och den om var och hjälpte till vid starten var diakon Carl H Nilsson en broder som ofta har varit förknippad vid start. Bl.a. vår kår – Fjällkinge – Gustav-Adolfs kyrkobrodrakår. Josef skickar med några tidningsartiklar om Gislavedkårens 30 och 40-årsjubiléer. Vid 30 gästades kåren av vår dåvarande förbundsordförande Erik Carlegrim. Vi kan nu konstatera att det är Ivar Andersson som är den medlem i vårt förbund som varit det flest år - från 1949.

Karl Erik Sundström

FAMILJENYTT

Vera Sundström Fjälkinge

En mycket kär vän till många, många i Svenska kyrkans lekmannaförbund har gått ur tiden. Vera Sundströms plats i vår gemenskap står tom. Vi som skriver den här minnesrunan hade förmånen av en mycket varm och nära vänkontakt under många år med Vera och hennes Karl Erik.

Vera hade många gåvor att dela med sig av. Hon kunde mycket, hon höll sig väl informerad, hon var engagerad i sina uppgifter, hon hann med så mycket. Och det hon gjorde, det gjorde hon väl. Men framför allt: Vera brydde sig om människor. Hon såg oss alla, och hade tid för oss alla. Vera personifierade begreppet vänskap.

Det är svårt, för att inte säga omöjligt, att tänka på Vera utan att också få in hennes kära Karl Erik i bilden. Under många år var Karl Erik ansvarig för Lekmannaförbundets förbundsbutik. Men när butiken dukades fram på ett bord vid rikskonvent, stiftskonvent och andra arrangemang, så fanns Vera där med ansvar för kommersen. Tillsammans tog de båda under många år ansvar för förbundets studieveckor.

Hon var en sångfågel också. Vi minns konferenser av olika slag där vi vaknat upp till vackra toner framsjungna i korridoren utanför våra rum. Och vi minns kvällssammankomster med extra glans förlänad av Veras sång – oftast i duett med Karl Erik.

TILL MINNE

Vera var verksam och tog ansvar på alla nivåer inom Lekmannaförbundet. Kåren hemma i Fjälkinge fick sitt. Lunds stift och arrangemangen där – stiftskonvent, inspirationsdagar och lekmannadagar – fick stöd och färg av Veras närvaro och engagemang. Under fyra årtionden var det en självklarhet att Vera fanns med på rikskonvent och andra arrangemang inom förbundet på riksnivå. Och i vårt förbunds kontakter med motsvarande arbete i övriga nordiska länder fanns Vera ofta med. Till och med i det arbete på Europeanivå som vårt förbund sedan 1967 varit engagerat i och som benämns och tagit sikte på kyrkligt mansarbete var Vera med på mer än tio konferenser.

Men, som redan sagts, det är inte omfattningen av Veras deltagande och medverkan i förbundets arbete som träder i förgrunden när vi minns henne. Det är hennes stora kärlek till verksamheten och framför allt hennes stora kärlek till och djupa vänskap med oss alla som vi minns. Hon utstrålade en förtröstan och en trygghet som hade sin grund i en fast gudstro. Den här minnesrunan konstaterar i sin inledning att Vera Sundström gått ur tiden. Den får sluta med den glada sanningen att hon gått in i evigheten. Nu sjunger hon lovsång till Kristus ansikte mot ansikte.

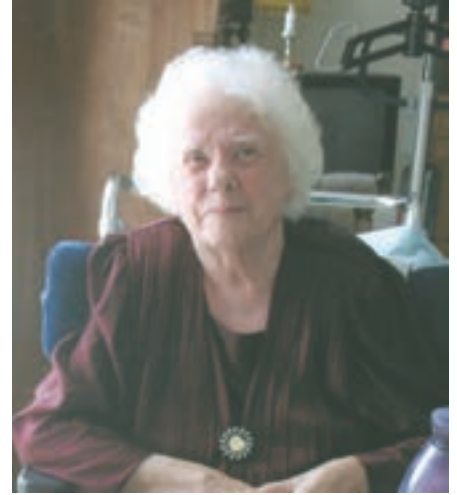
Ulla och Carl-Eric Abrahamsson
Margareta och Carl Axel Axelsson

Vänner i Svenska Kyrkans Lekmannaförbund!

Till er alla som på olika sätt hört av er efter Veras bortgång sänder jag varmt tack. Ett tack också för gåvor till Cancerfonden dit det sänts 13 825 kr, till förbundet 5 620 kr, till vårt stiftskonvent, Lutherhjälpen, Diakonia, Den gode herdens skola i Betlehem och Svensk Minnesfond. Veras sista vilostad efter kremering blev en familjegrav i hennes födelsestad Karlskrona.

Tack vänner!
Karl Erik

Eira Sjögren Viskafors

Eira Sjögren har gått ur tiden. Vi minns när hon och hennes man kom till Viskafors för snart 50 år sedan och vår dåvarande kyrkoherde Kurt Lundgren till sin glädje kunde anställa Eira på pastorsexpeditionen. Den duglig och driftig person, som snabbt kunde ordna upp administrationen i det nyinrättade pastoratet. Den uppgiften var hon sedan trogen till sin pensionering.

I den omfattande barn- och ungdomsverksamheten – Onsdagsklubben, blev hon ganska snart ekonomen, som väl förvaltade kassan. Hon har också funnits med i gruppen kyrkligt aktiva Viskafors arbetskrets, som sett till att kyrkan i Viskafors och olika hjälporganisationer fått sina bidrag. Kinnarumma/Seglora församlingskår tillhörde hon också och där kunde hon bl.a. ge prov på sina teatertalanger, när Ruskaby skola framfördes i församlingar och stift.

Ålder och sjukdom tog ut sin rätt, så de sista åren tillbringade hon på Fagersro. Eira var en god människa att möta - en varm och god kärmedlem. Med henne har förlorat en av våra trogna medlemmar.

Nu har hon stilla fått lämna detta livet och passerat porten till en annan värld. Må det förunnas Eira att vila i frid och vakna till det liv, som vi alla hoppas på efter vår jordevandring.

För Kinnarumma/Seglora
församlingskår
Evert Josefsson

FAMILJENYTT

Gejmon Henricsson Jönköping

Gejmon Henricsson, före kyrkoherden i Huskvarna församling, och sedan många år medlem i Bymarkskyrkans lekmannakår, har avlidit 95 år gammal. Hans närmaste är hustrun Berit, född Spång, och sönerna Göran och Magnus med familjer. Bara några få dagar efter det att han hade blivit firad på sin 95-årsdag med uppvaktning av de närmaste och av representanter från lekmanaföbundet somnade Gejmon in lugnt och stilla. Ett långt och innehållsrikt liv var till ända - Requiescat in pace! Må han vila i frid.

Gejmon föddes i Caroli församling i Malmö och tillbringade barn- och ungdomstiden i Tingsryd i södra Småland, där hans far arbetade vid järnvägen och titulerades tågmästare. Gejmon tog sin teol. kandexamen vid Lunds universitet 1941 och i slutet av maj 1942 prästvigdes han i Växjö domkyrka av biskop Yngve Brilioth. Situationen för unga präster var inte lätt i mitten av förra århundradet. Gejmon hade varit präst i 12 år innan han 1954 för första gången blev "extra ordinarie" kyrkoadjunkt i Kristina församling i Jönköping.

Gejmon var först och främst församlingspräst med bred kontakt med församlingsborna och med stort engagemang i lekmanarörelsen på församlingsplanet.

TILL MINNE

Gejmon var öppen, vänlig, lyssnande, positiv och uppmuntrande. Han var en flitig läsare av teologisk litteratur och en flitig samtalspartner med särskild förkärlek för bibelstudier, bibelsamtal och gemenskap i ordet. Gejmon var länge med i styrelsen för Teologiskt forum i Jönköping och kom påläst till föreläsningarna med i regel egna funderingar vilka berikade samtalen.

Vid prästmötet i Växjö 1972 hörde Gejmon till de mer profilerade deltagarna. Några av frågeställningarna rörde dopets plats i kyrkan och dop - medlemskap. Med sin folkkyrkosyn var Gejmon tveksam till att alltför starkt knyta dopet till medlemskapet. Kyrkomötet utsåg en arbetsgrupp att arbeta vidare med frågan. Gejmon valdes in tillsammans med bl.a. G.A. Danell, Peter Bexell och Ragnar Nordh. Arbetsgruppen gav några år senare ut debattboken Kyrkan och dopet där Gejmon bidrog med en uppsats om dopet och nåden. Biskop Olof Sundby kallade Gejmon till predikant vid det kommande prästmötet. Biskop Sven Lindgård utnämnde Gejmon till prost honoris causa och Gejmon förlänades Nordstjärneorden, inte helt ovanligt bland kyrkoherdar under 1900-talet.

Bymarkskyrkans lekmannakår saknar Gejmon, saknar samtalen, den undervisning som kom från Gejmon och kåren saknar en vän. Vid sin bortgång var Gejmon Växjö stifts äldste präst, senior cleri.

I tacksamhet lyser vi frid över
Gejmons minne.
Paul Ragnar Melin
Anders Nordberg

Gunnar Gyllborg Jönköping

Förre fögderidirektören Gunnar Gyllborg, medlem sedan många år i Bymarkskyrkans lekmannakår, avled den 19 februari, några få dagar före sin 93-årsdag.

Gunnar Gyllborg var också sedan länge medlem i Tempel Riddare Orden, där han engagerade sig i det arbete som bedrevs i den ordensavdelning som i södra Vätterbygden som går under namnet Riddare Templet Minerva. Han berikade såväl lekmanakårens arbete som ordensarbetet, fylld av idéer och initiativ. Gunnar Gyllborg var en trogen gudstjänstbesökare och han deltog regelbundet i lekmanakårens olika möten, i bibelstudier, bibelsamtal och församlingsaftnar.

Han lämnade i ödmjukhet och näst intill anonymt, med värme och stor generositet många värdefulla gåvor under åren till lekmanarörelsen, såväl penning- som sakgåvor. Som erkänsla för det arbete han lade ned i Tempel Riddare Orden kom han att tillhöra ordens Högsta Råd och Gunnar tilldelades ordens högsta utmärkelse - Eklundsmedaljen i guld - som kan innehas av endast ett 20-tal ordensbröder.

I ljusstoch tacksamt minne bevarad !

Anders Nordberg
Förbundsordförande

FAMILJENYTT

Svea Holmåsen Höör

Diakonissa i Höör under 30 år

Diakonissan Svea Holmåsen, en mycket välkänd Höörprofil, har avlidit i en ålder av 98 år. Syster Svea växte upp på gården Holmåsen i Smålandsstenar och kom till Höör som församlingens diakonissa 1942, efter att ha utbildats på Samariterhemmet i Uppsala.

Hennes uppgifter var från början framförallt sjukvård och socialhjälp, Socialvård fanns nästan inte på den tiden, så diakonissan fick samla in pengar från olika håll till de hjälpbehövande.

Tjänstebostaden med patientmottagning i Höör var inrymd i Ungdomshemmet, korsvirkeshuset på Skolgatan, ett hus med många aktiviteter där diakonissan var självskriven.

1938 bildades Höörs Kyrkobrödrakar och syster Svea deltog från sin första tid i Höör med alla praktiska arrangemang; kaffekokning bl.a. När kyrkobröderna 1983, strax efter 45-årsjubileet, beslutade om kvinnligt medlemskap och ändrade namnet till Lekmannakåren blev Svea Holmåsen dess första kvinnliga medlem.

TILL MINNE

Kåren har sedan tidigt 40-tal ordnat julfester för de äldre. Detta fortsätter ännu idag och i andakterna var alltid syster Svea engagerad, läste, berättade och sjöng för ”de gamla” – ända till kort före sin bortgång. Tonsäker och med ett fantastiskt minne sjöng hon psalmer vid åtskilliga träffar.

I januari 2008 sjöng hon vid en sammankomst för Gamla Arbetsföreningen (den näst äldsta syföreningen i Sverige) psalmen 302: ”Min framtidsdag är ljus och lång”. Hon sjöng de fem verserna utantill – det blev en högtidlig avslutning på hennes gärning.

En månad senare lämnade hon oss. Tomrummet är stort – minnet av och tacksamheten för Syster Svea och för vad hon fått betyda för Höörs församling och dess Lekmannakår är levande och starkt

För Höörs Lekmannakår
Lisbeth Svensson

Inga Lisa Börjesson Kungsbacka

Stiftskonventsrådets kassör i Göteborgs stift har gått ur tiden.

Alltid fräsch och pigg, trots att hon närmade sig de 90 åren. Aktiv kyrkvärd på Annandag jul och några dagar senare avsomnad. Stiftets lekmän har anledning att känna sorg över att hon inte längre finns bland oss, men tacksam för att hon kunnat vara så aktiv ända till det oväntade slutet.

Henne insatser har varit otroliga. Förtroendevald på flera plan, kursledare och ledare inom flera verksamhetsområden inom Göteborgs stift. SKM, Lutherhjälpen, Skut, stiftsgården Åh och Hellsjön hann hon ägna sina krafter åt. Kyrkokåren i Kungsbacka var henne särskilt kär. Uppgifterna, som hon lämnar efter sig är många och det är väl att hon inspirerat många att gå in i tjänst för Kristi kyrka. Vännerna är likaså många runt hela vårt stift och vi känner alla djup saknad, men också stor tacksamhet över att ha fått möta en sådan som Inga Lisa!

För Kinnarumma/Seglora
församlingskår
Evert Josefsson

”Herre, låt ingenting binda de vingar”

*Herre, låt ingenting binda de vingar,
Vilka Du en gång har givit till mig!
Giv att jag fri över jorden mig svingar,
Lever och sjunger allenast för dig!*

*Farorna lura förädiskt på jorden,
Må jag då aldrig få söka min ro!
År av Guds husfolk en medlem jag vorden,
Vill jag för evigt där hemma blott bo!*

*Snarorna ligga här nere på marken,
Giv, att jag aldrig må fastna i dem,
Men över snarorna skynda till arken,
Herre, ditt sköte, mitt fridsälla hem!*

*O, så håll vingarna fria, jag beder!
Stärk dem till flykt och förnim mitt begär!
Lös dem från allt, som vill tynga dem neder!
Herre, du känner ju bäst, vad det är.*

Lina Sandell

Det var fortfarande vinter i naturen när vi samlades till vårkonvent i Domsjö

....men sommarljuset hade redan kommit tillbaka

Föredragshållare Karin Nylander

Snön låg fortfarande i drivor när vi firade vårkonvent i Domsjö kyrka i Själevads församling. Det liknade mer höst än vår men ändå var det något som gjorde att man kände att våren var på ingående. Kanske var det ljuset som hade kommit åter. Det var inte längre mörkt fram till tiotiden. När vi reste på morgonen var det redan ljusst fast vi var uppe före sex.

Väl framme i Domsjö bjöds det på frukost och då stiger ju temperaturen genast. Vilken viktig komponent det har varit i våra församlingar, detta kyrkkaffe.

Vårkonvent i Härnösands stift

Domsjö kyrka i Själevads församling

Värmen och gemenskapen mellan oss går inte att ta fel på och det är med glädje vi får samlas varje vår och varje höst.

Vi firade mässa i kyrkan under ledning av Kyrkoherde Håkan Palin. Efter mässan bjöds vi på god middag och som vanligt i dessa sammanhang är det en verklig fest att få sitta tillbords med vänner från hela stiftet.

Därefter höll fd läkaren Karin Nylander föredrag över det outtömliga ämnet: Manfred Björkqvist. Hon har under många år forskat i ämnet och hade stor kunskap som hon delade med sig av.

Fr v Ivan Lindström och Johnny Lindgren båda från Bredbyn

Fr v Grundsunda församlingsskårs v ordf. Margareta Bodin, Stina Lundgren, Inez Nilsson och kårens "grand old lady" Emy Häggblad.

t.h Själevads församlingss kyrkoherde Håkan Palin tillsammans med Karin Höiby, ny ordf i Gustav Adolfs församlingsskär i Sundsvall

STIFTSKONVENT I JÄRVSÖ

Det var i Uppsala stift det började för 90 år sedan

Järvsö Kyrka, Sveriges största landsortskyrka Järvsöpsalmen infälld

Ljusnandalen – jag har sagt det förr och jag säger det igen. Har ni möjlighet så besök den underbara dal där Ljusnan rinner så ta chansen. Skulle ni inte ha ett ärende så se till att hitta på en anledning att besöka Hälsingland.

”Den som väntar på något gott . . .”

Bara att glida fram i sin bil är en lisa för själen. Jag besökte Järvsö med anledning av Uppsala stifts vårkonvent. Man kanske inte har tänkt på att det inte bara är vår riksorganisation som firar 90-årsjubileum. Det var ju i Uppsala Stift som Nathan Söderblom bildade vårt förbund för nittio år sedan. Järvsö bjöd verkligen på sitt bästa. En festlighet blev det. Vi kom till en stor fest, ett verkligt kalas. Man hade kommit från stiftets alla hörn och Evert Ekman, Enköping hade charterat en buss som från tidig morgon reste runt i stiftet och hämtade upp sina gäster. Ett gott initiativ som vi borde ta efter. Då blir det enkelt för alla att ta sig ut i landet. Dessutom blir det gemenskap och trevligheter hela dagen. Festen börjar och

slutar i bussen och mitt i firades dagen i Järvsö. Det blev en veritabel jubileumsdag. Andlig gemenskap och lekamlig lyx allt i Guds underbara natur.

Som vanligt började det med frukost och gästerna droppade in i en strid ström. Stiftets ordförande Gunnar Andersson var mån om att alla gästerna skulle känna sig riktigt välkomna. Konventssekreterare Stig Tengberg som själv bor i Järvsö var stolt som en tupp över att få visa upp sin hembygd – vem skulle inte vara det.

Samtidigt som årsmötesförhandlingarna genomfördes fick vi andra besöka Stenegård, apotekargården, där Johan Julius Brun höll till på 1800-talet. Johan Julius Brun var bondson och född 1818 i Molla socken i Västergötland. Han studerade till apotekare i Stockholm och övertog 1842, endast 24 år gammal apoteket i Hudiksvall. Redan efter tre år etablerade han ett filialapotek i Järvsö. 1856 förvärvade han hemmanen Kusens och Hans i byn Stene i Järvsö och lät bygga upp Stenegård. Det skulle ta omkring 30 år att uppföra alla byggnader. Förutom apotek och läkarmottagning utvecklade Julius Brun ett mönsterjordbruk med bl.a. en ladugård som rymde ett fyrtiotal nötkreatur. Idag är Stenegård fullt av hantverkare och huset har blivit ett riktigt ”hantverkshus”. Man kan besöka Stenegårds hemsida och där kan man finna en mängd anledningar till att besöka Järvsö. www.stenegard.com

Från Järvsö Lekmannakårs ordf. Stig Tengberg och v. ordf. Lilian Barsch

Förväntansfulla middagsgäster från hela Uppsala stift

Efter denna utflykt var kom vi tillbaka till församlingsgården och middagen. Som vanligt under ”kyrkans tak” är det en kulinarisk upplevelse. Det doftade förföriskt från köket och väl till bords besannades våra förväntningar. En fantastisk middag.

Vårkonventet avslutades i Järvsö kyrka. När man ser Järvsö kyrka på lite avstånd från landsvägen så ser man bara en vanlig kyrka. Perspektivet spelar oss ett spratt. Den ser inte mer annorlunda ut än andra kyrkor. Men... Kommer närmare så ser man den enorma ”katedral” som reser sig framför. Järvsö kyrka är Sveriges allra största landsortskyrka. Kanske inte helt rätt att jämföra den med Stockholms mäktiga kyrkor men med tanke på sitt läge ser den mäktigare ut än någon av de stora städernas kyrkor. När man stiger innanför portarna blir man tyst. Vilken känsla! Det är Guds hus! Stort, mäktigt och fridfullt!

Precis som på Trekårskonventet i fjol i

Vendeldamerna. Fr v Lilian Ekerby, Gunnel Lundkvist, Barbro Persson

Ljusdal känner jag mig rik när jag lämnar Järvsö.

Jag vill ha mer av gemenskapen och

Guds ord. Vilken gemenskap vi har att förvalta. Vi blev mottagna med sådan värme av alla. Som om vi hade känt varandra sedan barnåren.

Ordf. i Uppsala stift Gunnar Andersson och Stiftets ”Primus motor” Evert Ekman

Uppsala stiftskonvent 2009 är redan planerat och inbokat för nästa år. Det blir den 18 april i Enköping. Med Evert Ekman som ”primus motor” så är förväntningarna högt ställda.

Jag har redan bokat in den dagen. Det enda som skulle hindra mig från att resa dit är om jag inte lever. Sådan gemenskap vill man inte missa.

Järvsö kyrkokör under ledning av körledaren Lena Modin-Ericzon

Järvsö församlings kyrkokör stod för musiken och där borde övriga körer ta efter. Jag sjunger själv i kör och vet hur svårt det är för en kör att nå ut med en text. Här hördes varenda stavelse.

Ett stycke som har satt sig fast i mitt sinne allt sedan dess är ”Långtanskoral”, text: Atle Burman och musik: Gunilla Wallenström.

”Långtanskoral”

text: Atle Burman
musik: Gunilla Wallenström.

*Inte är det på grund av nån innerlig tro,
för jag tvivlar en hel del ibland.
Nej det är på nåt annat det måste bero
att jag söker så ofta Din hand.*

*Inte är det för nånting som alla kan se,
för jag gömmer den dröm som jag har.
Inte är jag väl heller så bra på att be,
ändå lyssnar jag efter Ditt svar.*

*Kanske är det för nånting jag aldrig kan få
som det gråter ibland i mitt bröst.
Kanske är det rätt barnsligt att gå till
nån då, men jag längtar så efter Din
tröst.*

*Kanske är det för nånting jag fått och
jag får som jag anar en fadershand nu.
Herre, hjälp mej att vara det barn som
förstår att den älskade Fadern är Du.*

Texten o musiken stämde med atmosfären i Järvsö. Jag blev påmind om att jag får vara Guds barn och att det finns en som jag kan få gå till och få tröst och få vara trygg hos. En som vill dela mina sorger och mina glädjemen.

Om Diakonalt arbete i verkligheten

Inom Svenska Kyrkan finns en mängd olika föreningar, grupper och sammanlutningar av de mest skilda slag. Yrkesgrupper och intressegrupperingar av olika dignitet och kategori förekommer. En av dessa är Lekmannarörelsen, som jag de sista femton åren ägnat en betydande del av min tid. Till vad nytta får andra bedöma!

Inom kyrkans diakonala verksamhet finns organisationen "Den Öppna Dörren" på tre platser i landet: Stockholm, Västerås och Växjö samt en riksförening.

I de tre stift som föreningen verkar är den förhoppningsvis väl känd. För verksamheten i Västerås, där jag sedan några år är ordförande och tidigare sekre-

rare, känner vi oss som en etablerad och godkänd del av kyrkans sociala arbete, främst i Västerås kommun. Drygt hälften av våra anslag till verksamheten kommer från Västerås kyrkliga samfällighet och Västerås kommun. Resterande bidrag kommer från medlemsavgifter, kollekt, syföreningar, fonder och andra enskilda bidragsgivare, samt eget frivilligt arbete och engagemang.

Bl a arrangerandet av modevisning två gånger per år,

I Västerås har vi två anställda, en 75 % tjänst och en 50 % tjänst. Tillsammans med styrelse och andra frivilliga bedrivs "Öppet hus verksamhet" för personer, med behov av stöd och sociala kontakter, tre dar i veckan. Dels i en egen liten lägenhet om ett rum och kök i Västerås centrum, dels i en lokal tillsammans med en stadsdelskyrka / samarbetskyrka med EFS på Bäckby i Västerås. Drygt 50 personer möter oss varje vecka i olika öppna aktiviteter. Dessutom bedrivs av våra anställda en verksamhet med enskilda samtal för dem som har behov – och de är många.

Varje dag finns en anställd eller någon styrelseledamot under tvåtimmars telefonid tillgänglig för samtal – telefonsvararen avlyssnas dessutom flera gånger per dag.

Grundläggande mänskliga behov

Behoven hos våra adepter (gammal benämning för elev) varierar från person till person. Gemenskap, samtal och hjälp i den dagliga livssituationen är, utan inbördes gradering de viktigaste, behoven. Att socialt fungera i ett samhälle, som man aktivt inte varit delaktig i under ett antal på grund av lika omständigheter, är en prestation och kraftsamling som ibland kräver hjälp, främst i form av samtal och personligt och eller praktiskt engagemang.

"DEN ÖPPNA DÖRREN"

Besöken på häktet,

Ibland hamnar vi människor i situationer som vi inte har riktigt kontroll över eller behärskar. Ett exempel är då en person blir satt i häktet för utredning av eventuellt brott. Ingen människa är brottslig förrän en dom har fallit, och de som sitter i häktet är inte dömda! Vi dömer inte heller. Men vi vet att bakom varje enskild individ på häktet finns ett levnadsöde, en person, en medmänniska, som behöver kanske just oss, för att få någon utomstående att tala med. De som sitter "med särskilda restriktioner" har ingen utomstående att tala med förutom

advokaten. Tiden i häktet kan bli mycket lång, år ibland, beroende på ärendets art. Där känner vi att vi har en funktion att fylla. Varje torsdag förmiddag är en av våra anställda tillgänglig för samtal på häktet. En del av dem som blir dömda har vi kontakt med under tiden ett eventuellt straff avtjänas, och inte så sällan kommer den "Den Öppna Dörren" att vara den öppna dörren för personen efter avtjänat straff.

Till jul delas varje år, tillsammans med NAV (Nämnden för Andlig Vård), ut en påse innehållande en halv sockerkaka, pulverkaffe, socker och något julgodis till alla dem som sitter där på häktet Ca 40 – 50 personer, män och

kvinnor, En av de mest uppskattade gåringar vi gör..... Vid en jul möttes vår anställd och hennes medhjälpare av en lite "bösig" person, som stannad till, tittrade ner på dem och sa "ni har kommit fel, här finns inga snälla barn..." men den här mannen hade humorn och barnsinnet kvar.

Delaktighet i dagligt liv

Inte så sällan hamnar människor, som inte har ett dagligt arbete, i en situation där livsrytmen – dygn, månad, år försvinner och det som är "normal" livsrytm för flertalet av oss, försvinner för denna

Påskfesten 2008. Gamla och unga trivs tillsammans och låter sig väl smaka av de gemensamt tillagade gåvorna på bordet. Här t v sitter Magnus, och pappa Anders med sonen Pontus t h.

person. Det innebär i sin tur att sociala kontakter går förlorade, tider förväxlas eller glöms bort. Besökstider, barns eller andra anhörigas bemärksedagar, liksom högtider förloras. Vi tror det är viktigt att hålla en livsrytm som ger innehåll åt dagen, veckan, månaden, årstiden och inte minst högtiderna.

Tvillingssystrarna Sara Gustavsson och Sofie Stistrup har under många år arbetat aktivt i föreningen.

I många delar lever vi som en ”storfamilj” och gör vårt bästa för att ex vis komma ihåg födelsedagar och uppmärksammar dessa, Tänk vilken lycka att för en dag få stå centrum för uppmärksamhet och bli hågkommen. En del har inga anhöriga som hör av sig – vi kan vara en ersättning,

Alla är deltagare i alla aktiviteter efter vars och ens förmåga och kunnande. Att laga och äta mat tillsammans är en viktig handling som ger kunskap om vad, var, hur man handlar. Att tillaga maten själv ger en bättre ekonomi, och oftast blir den godare, allra helst om man äter den tillsammans med andra,

En gång per år bjuder männen kvinnorna på lunch som de själva inhandlar, tillagar, serverar, dukar och diskar. Allt sker i största hemlighet men med stort engage-

Julfesten 2007 Här är uppmärksamheten riktad åt olika håll – från vänster Conny, Mattias och hans mamma Maria.

mang från alla inblandade, Denna lunch avverkas på ”Alla Hjärtans dag”, Under samma villkor bjuder kvinnorna männen på lunch under oktober månad. Jul och påskfest ordnas med allas medverkan – och förutom maten är dekorationerna, som man tillverkar själv, mycket viktiga inslag och som väcker många minnen till liv.

Utflykter och resor

Utflykter runt i staden och dess omgivningar är populära. Ofta är man ”fången” i sin stadsdel. Utflykter därifrån är för många när man besöker Den Öppna Dörrens lokal, som ligger mitt i centrala delarna av Västerås. Vår lokal är liten, ca 30 kvadratmeter, men den är ”vår” och där finns värme och gemenskap. Vi gör utflykter till parker, museer, Vallby friluftsmuseum etc

Två år har vi haft studiecirklar kring ett landskap, Småland och Dalarna. Sparat pengar och sökt pengar genom fonder för att kunna åka bort, torsdag till söndag, tolv / femton personer. Det har varit helt fantastiska upplevelser för ALLA deltagare. Under hösten 07 och våren 08 läser vi om Värmland, och hoppas på att under försommaren kunna göra en resa till landskapet. Detta är stort för oss.

Religionshistoria, kyrkohistoria och bibelkunskap

Detta har diskuterats i en studiecirkel som pågått under snart 3 år, varannan tisdagskväll. Spännande och outtömliga frågor att diskutera och samtala om. Här gäller som i andra sammanhang att hålla samtalet på en nivå så alla kan känna sig delaktiga och bidra med sina egna erfarenheter – och frågor. Sensus har här varit en samarbetspartner som varit oss till stort gagn.

Enskilda samtal

Att ha någon att samtala med om sitt eget privata, oavsett vad det gäller, är en ynnest, som de flesta av oss, som lever i välordnade förhållanden med släkt och vänner, har. Men praktiskt taget all de människor vi träffar på saknar. Våra anställda och förtroendevalda försöker att kompensera detta – men behovet överskrider många gånger de tillgängliga resurserna.

”Där människor sjunger är det tryggt att vara” säger ett ordspråk. I vår förening sjunger vi ofta, mycket och gärna om än inte alltid så vackert.

Biskop Claes Bertil Ytterberg

Psalmer, sånger, visor, skillingtryck - allt går bra. Att sjunga är ett sätt att leva och trivas tillsammans. Under året som gått har föreningen firat 30 års verksamhet.

Biskop Claes Bertil Ytterberg predikade, prosten och kyrkoherden Bengt Linvall var värd och tillsammans med övriga personal, upplät han Mikaelikyrkans lokaler för en festlig manifestation med drygt 150 deltagare där det bjöds på kaffe / the och smörgåstårter.

Under året har också Riksföreningen Den Öppna Dörren firat sin 70 – åriga tillvaro.

Det var 1937 som Stig Dominique I Jönköping grundade rörelsen. Under de 70 åren har föreningen genomgått skiftande öden, men de tre föreningarna i Västerås, Stockholm och Växjö lever vidare med samma grundsyn om människors lika värde och rätt till ett värdigt liv.

Ordförande Lars-Olof Zeijlon, för ”Den öppna dörren” i Västerås.

I läroverkskorridoren var förbundets olika fotoutställningar uppsatta.

Vid förhandlingarna föreslog Linköpings stifts ordf. att Vera och Karl Erik Sundström skulle väljas till Hedersmedlemmar. Förslaget godkändes och de är förbundets första och hittills enda valda hedersmedlemmar. Här tillsammans med nyvalde hedersordf. Carl-Axel Axelsson

Så är vi framme vid det senaste i raden av jubileer i vårt förbund

80 - årsjubileet i Uppsala 7 – 9 augusti 1998

C:a 320 lekmän från hela Sverige kom till kyrkans huvudstad där en gång vår rörelse startade. Som vanligt fanns inbjudna gäster från Finland och Norge med.

Utanför aulan fanns Förbundsbutikens som betjänades av Vera Sundström och Ulla Abrahamsson.

Tv. nyvalde ordf. Anders Nordberg
th. avgående ordf. Carl-Axel Axelsson

Medlemmar ur Enköpingskåren framför krönikespelet "Lekmannaförbundet 80 år"

Presidiet med fr.v. 2 v.ordf Rune Johansson (värdstiftets ordf.) 1.v.ordf. Helge Bernhardsson, ordf. Carl-Axel Axelsson, sekr. Laila Hultberg och i talarstolen valberedningens ordf. Gudmund Henriksson.

Vi som kom fick uppleva många viktiga ögonblick och händelser: Ordförandeskifte, ny aktionsplan, krönikespel, jubileumsmiddag i Rikssalen i Uppsala slott och gudstjänster i domkyrkan.

Till detta jubileum hade jag samlat ihop allt bildmateriel som samlats sedan 50-årsjubileet i Västerås och satt upp det i korridoren till aulan i Katedralskolan samt i skolans bibliotek. Där fanns också möjlighet att sitta och slå i förbundets många fotoalbum eller att titta på förbundets video som visades i sådan apparatur som kunde "rulla" under hela dagarna.

Dag ett avslutades med nattvardsgudstjänst i domkyrkan.

Carl-Axel Axelsson predikar

En inspirationdag hade sedan länge varit inplanerad i Kristinehamn. Jag som fick vara med om hela planeringsförfarandet känner mig extra prioriterad. Glädjen att få samarbeta med brinnande människor som stiftskonventets ordförande Birgit Larsson och stiftskassören Melvin Andersson var rena rama vitamininjektioner.

Planeringsmötet var långt ifrån meningslöst även om det kan tyckas så. Allt var ju klart och ordnat av dessa två, så på ett sätt var det en onödig resa. Samtidigt var det en upplevelse att under några timmar få vara med om entusiasmen som var så stor och så smittsam.

Fr v Förbundsordförande Anders Nordberg och kommunalrådet Åke Thörnesjö

Den 19 april var en strålande vårdag till skillnad från fjolårets inspirationsdag i Tullgarn då vi nästan frös ihjäl. I Kristinehamn var det varmt och vi kunde njuta av värmen och dagen. Flera av mellanstiften var representerade och totalt besöktes "Inspirationsdagen" av ca 85 gäster.

Dagen inleddes med gott morgonkaffe, smörgåsar och hembakade "lyxkakor" som smälte i munnen. Samtidigt som årsmötet avklarades fick vi övriga en intressant genomgång i kyrkan där kommunens representant Gunnar Edström berättade om Kristinehamns historia och den nuvarande utvecklingen. Han berättade om långt framskridna planer för utveckling av näringslivet och han berättade hur alla goda krafter samarbetar i kommunen för att utveckla området. En ljus bild av Kristinehamn. Därefter visades kyrkobyggnaden av församlingens vaktmästare, Gunno Persson.

Fr v Kyrkosångaren Sven Olsson, stiftskonventsordförande Birgit Larsson och organisten Bengt Haster

Kyrkan fylldes av de mest underbara toner när organisten Bengt Haster och sångaren Sven Olsson sjöng och spelade bl a Einar Ekberg sånger. Stor musik med ett innehåll som fyllde varje vrå av våra hjärtan.

Kristinasalen på Stadshotellet i Kristinehamn

Efter en lagom promenad till Stadshotellet fick vi en smaklig lunch med god efterrätt. Det kändes kungligt att sitta i den mäktiga "Kristinasalen" med bladguld, speglar, kandelabrar och högt till tak. Det blev dags för dagens huvudtalare, den rikskända och folkkära programledaren, Ingela Agardh. Hon berättade under en och en halv timme om sitt sökande. Var skulle hon passa in? "Finns verkligen Gud?" Plötsligt en dag visste hon helt enkelt att "Jesus fanns där". Det är en gripande och självutlåtande berättelse om livets djupdykningar, egna tillkortakommanden och en ständig kamp mot vardagen och allt vad innebär att vara människa.

Stark som en fura stod hon där – trygg i sin nyfunna tro. Och ändå!

Det behövs inte så mycket fantasi för att förstå att även om man är kändis och "allmänhetens kompis" kan det vara svart och dystert däruppe på toppen. Snålblåsten kan vissa dagar göra livet iskallt. Kanske är det just det som tar tag i mig. Just det att Ingela Agardh må vara känd folkkär superkvinna men precis som vi andra så har hon sina tunga dagar. Jag känner igen mig. Dessutom bjuder hon oss på insikten att när vi är där nere så är vi inte ensamma. Under ett våra liv besöker vi botten ett antal gånger. Rik eller fattig, ung eller gammal eller under goda eller onda dagar så får vi vår lott. Livet går inte spikrakt. Vi räcker inte till, vi gör inte alltid det rätta valet och ibland är vi småaktiga och dåliga.

När man hör Ingela Agardh berätta blir man lugn. Man behöver inte vara perfekt för att vara bra. Ingela Agardh berättar om sin diskussionsglada familj och om ganska hetsiga kontroverser. Diskussionens vågor har mer än en gång gått höga i hennes barndomshem. Ibland undrar jag hur många det egentligen är som har levt sina liv helt efter den mall som är uppsatt. Inte jag och säkert inte de flesta andra heller.

Själv hade jag många gånger heta diskussioner med min pappa och en gång tyckte jag att jag nog hade gått för långt. När jag tog upp det med pappa och bad om förlåtelse så sa min pappa: "Jag är så glad att du inte är någon 'ja-sägare'." Jag vet att när jag en gång är borta så kommer du att klara av dina bekymmer själv."

Ingela Agardh är stark och ändå ser man den milda och känsliga människan där.

Fr v Bernt Pettersson, Linköpings stift, Violet Edvall, Växjö stift, Margareta Wandenius, Stockholms stift, Melvin Andersson och Birgit Larsson, Karlstads stift

Hon har säkert sina stunder då det är tungt men hela tiden kommer hon tillbaka.

De flesta har väl hört berättelsen om när människan och Gud står på en strand och ser tillbaka på människans vandring på jorden. Människan frågar Gud: "När jag var ung lovade du mig att vandra vid min sida hela livet om jag bara levde helhjärtat för dig men när vi står här och ser på min vandring ser vi att när jag hade det som svårast i livet så är det bara ett fotspår. Var var du då Gud?" Gud svarade: Jag har gått vid din sida hela livet som jag lovade men när det var som tyngst då bar jag dig."

Ingela Agardhs berättelse är gripande. Från den dagen då Jesus flyttade in har hon någon som bär när hon inte orkar själv. Ett möte med Ingela Agardh gör mig till en bättre människa. Insikten om hur tungt livet kan vara gör att jag vill finnas där för andra människor. Ibland kan man undra varför man mår bättre av att veta att det är fler vars liv inte har gått som på räls - ja inte vet jag men kanske känner man sig mindre dålig. Mina bekymmer känns mer normala. Det är inte bara jag som känner mig övergiven av alla när orosmolnen hopar sig.

"Den största nyheten", boken som hon har skrivit borde få en hedersplats i våra hem. Läs den! Boken handlar om hur hon som van journalist ständigt letar efter den stora nyheten. Att hon skulle finna Gud hade hon däremot aldrig kunnat gissa.

Hon säger: "En av dessa många kvällar när jag läste Bibeln flyttade Jesus in. Det enda Han, fullkomligt ljudlöst men mycket tydligt, sa var: 'Du behöver inte förstå.' Bara så. Jag minns inte vad jag just läst, jag vet bara att han fanns inuti mig.

Ingela Agardh

Det var inga ljussken, inga änglar, inga apparationer, bara en fullkomlig visshet. Jaså, han finns! Han har stannat sen dess.

Ibland är han nära, ibland långt borta, men han är alltid här. Det räcker med att tro."

Dagen blev en upplevelse. Vi får tacka Birgit Larsson och Melvin Andersson och övriga som bidrog till att dagen blev det den blev. Blommor och tack kändes inte nog men jag hoppas att alla kände vår uppskattning.

Efter ytterligare godsaker vid kaffebordet gick vi till den avslutande mässan där vi fick stilla oss efter en givande dag. En högtidsstund och en bra start på resten av livet. Predikan hölls av Åse Lindberg som predikade över dagens tema "Strömmar av levande vatten".

En lyckad inspirationsdag! När jag reste från Kristinehamn bar jag på det tydliga tecknet på inspiration – jag ville ha mer! Det är resultatet av starkt gemenskap med Jesus mitt ibland oss.

Göran Modén
Kyrkoherde i Frösö församling

Vi tror på Gud Fader allsmäktig...

I år har Lutherhjälpen haft som tema "Vatten för livet". En kampanj om alla människors rätt till friskt vatten. Men på många håll finns risker, att vattnet, själva förutsättningen för allt liv, blir en handelsvara där de som redan är utsatta inte får tillgång till det som vi tar som något givet.

I en by på Västbanken får människorna 23 liter per person och dag. FN rekommenderar 100 liter. Hur många liter gör inte vi åt på en dag.

Varje söndag säger vi med våra läppar i kyrkans gudstjänst:
"Vi tror på Gud Fader allsmäktig, himmelens och jordens skapare." Det ligger en otrolig storhet i dessa ord. Skapelsen som du och jag är en del av finns för vår skull. En fantastisk konstruktion som bara läggs framför oss...I skapelsen har vi också fått vattnet, för att överleva. För att allt i skapelsen skall leva.

Ett enda litet björklöv väger mindre än ett gram. Det lövet behöver 80 liter vatten under en sommar för att hålla sig grönt. En medelstor björk med massor av löv behöver 250 liter vatten om dagen på sommaren. På samma dag avger det lika mycket vatten. Vattnet sipprar ut som ånga, förvandlas till moln. Molnen mörknar och plötsligt faller regndroppar och björken suger åt sig regnvattnet.

Varenda vattendroppe på jorden har vandrat i den här cirkeln. En och samma vattendroppe har alltså vandrat i ett evigt kretslopp. Den har varit en sjö i Småland, ett regnmoln över engelska kanalen, vatten i dopfunten i Frösö kyrka, en fjällbäck i Hemavan osv.

Tänk om man kunde följa en enda vattendroppes livshistoria ett par tusen år! Hur har det blivit så här?

Jo, säger kyrkan, "Vi tror på Gud Fader allsmäktig, himmelens och jordens skapare." Gud har skapat allting och dessutom gett oss förtroendet att sköta skapelsen och se till att balansen i naturen hålls uppe. På det sättet är vi delaktiga i Guds fortsatta skapelse.

Vatten är en mänsklig rättighet. Men det är långt kvar innan det blir vardaglig verklighet för alla. Det är i den här livsprocessen som vi är Guds medarbetare genom att hjälpa till att uppfylla denna **vision**.

Vår bön i sommar skulle kunna se ut så här:

Gud, gör oss medvetna om vårt ansvar för den värld som du har gett oss att vårda.

Skapa i oss en iver och längtan att skapa riktiga levnadsförhållanden för människor och djur och allt levande.

**Vi tackar dig som är grunden för allt liv,
styrk oss och bär oss på vår vandring genom livet.
Amen.**